

VÎNĂTORUL DE FANTOME JOHN SINCLAIR

HORROR 401

SPAIMĂ
DEASUPRA
LONDREI

JASON DARK - MARI ROMANE DE GROAZĂ

b
BARCADA

JASON DARK

**SPAIMĂ DEASUPRA
LONDREI**

**JASON DARK – MARI
ROMANE DE GROAZĂ**

www.virtual-project.eu

Traducere
PETRE GHINETȚ

Ilustrația Copertei I:
VICENTE BALLESTAR / Norma Agency,
Barcelona

JASON DARK
„ANGST ÜBER LONDON”
©BASTEL-VERLAG, GUSTAV H. LÜBBE
GMBH AND CO,
BERGISCH GLADBACH. BUNDESREPUBLIK
DEUTSCHLAND, 1981

Editura BARICADA

BUCUREȘTI, 1992

Miriam di Carlo, cu aptitudinile ei deosebite, de mediu, a simțit că în această noapte de noiembrie ceva se schimbase. S-a trezit speriată din somn, s-a ridicat din pat și a deschis larg ochii, privind în întuneric. Nimic...

La ultimele etaje ale blocului în care locuia, împreună cu alte sute de oameni, era liniște. Aici nu ajungea nici măcar lumina reclamelor de noapte. Parcă era pe o insulă.

— De ce m-am trezit?

Și-a trecut degetele prin părul castaniu – printre ele săreau scânteii. Și-a tras repede mâna înapoi: era electrizată, ca întotdeauna când urma să se întâmple ceva deosebit, când presimțea că în lume intervenea o forță străină.

Miriam nu făcuse niciodată caz de însușirile ei, acest lucru îi repugna. Își păstra presimțirile și visele pentru sine. Poate că nu era bine, dar nu dorea să fie târâtă în lumina reflectoarelor. Ura publicitatea. Voia să rămână necunoscută și să-și câștige pâinea în continuare, ca specialistă la o firmă de produse cosmetice.

Niciodată însă nu mai simțise primejdia cu o asemenea acuitate ca acum, iar asta o înspăimânta.

— Trebuie să fac ceva!

A azvârlit cuvertura ușoară, și-a trecut picioarele lungi peste marginea patului. Nu a aprins lumina. Desculță, s-a dus la fereastră și a dat puțin perdeaua la o parte. A privit afară. Cerul era întunecat. Nori uriași acopereau stelele. Nimic nu se schimbase totuși.

Miriam a răsuflat adânc. Și-a rezemat palmele de pervazul rece al ferestrei. Suflarea ei a atins geamul. Părul lung i s-a revărsat pe frunte și câteva șuvițe i-au acoperit fața.

La 30 de ani, Miriam putea fi considerată o femeie frumoasă. Avea o siluetă zveltă și totodată

avea formele pline, generoase, tocmai în locurile care atrag atenția bărbaților. Era întotdeauna bine îmbrăcată și ochii ei gri-albaștri radiau o căldură stranie. Avea succes la bărbați, însă era circumspectă: fusese căsătorită și soțul o înșelase. O simțise. I-o spusese. Individul preferase să plece, decât să trăiască alături de o femeie căreia nu-i putea ascunde nimic. Asta se întâmplase cu cinci ani în urmă...

Tocmai voia să se întoarcă și să se vâre la loc în pat, când și-a simțit capul prins ca într-o menghină. A gemut și, cu ochii măriți de groază, a privit în jos, spre oraș.

Imaginea se deformase subit, ca și cum cineva ar fi greșit proporțiile într-un tablou. Zărea în imediata apropiere ceasul Big Ben, Turnul, Gara Victoria, clădirile înalte, oamenii...

— Nu, nu se poate, nu poate fi adevărat!

Ceea ce vedea acum Miriam di Carlo erau pieirea Londrei, Spaima, Haosul.

Clădirile se dărâmau, Big Ben se prăbușea, gara se transforma în ruine, podurile cădeau în Tamisa, masiva fortăreață a Turnului arăta ca după un bombardament masiv. Iar oamenii... Urlând disperați, alergau în stradă, unde erau îngropați sub zidurile năruite ale caselor. Alții voiau să fugă cu mașinile, dar semafoarele nu funcționau, străzile erau pline de dărâmături. Mașinile se ciocneau, luau foc; curând trâmbe de fum și izbucniri de flăcări au început să se arate peste oraș.

Londra pierea! Miriam vedea totul cu o claritate înspăimântătoare și știa că este adevărat; niciodată simțurile ei nu o înșelaseră.

— Dumnezeu!

S-a dat, clătinându-se, câțiva pași înapoi, simțind cum, îi ard obrazii. Deodată a prins să tremure violent, genunchii i s-au înmuiat, a căzut pe pătură și a rămas nemișcată. Respira greu, transpirația îi acoperea fruntea cu pete cleioase. Bătăile inimii i se acceleraseră, sângele îi alerga

mai repede prin vine, tâmpilele îi bubuiau. Curând, foarte curând, o catastrofă urma să distrugă orașul!

Miriam di Carlo mai avusese numeroase viziuni dar niciodată atât de puternice și, mai ales, atât de îngrozitoare. Stătea nemișcată pe pat și privea la tavanul care abia se zărea în întuneric. A durat aproape o jumătate de oră până să se poată calma. Atunci a început să se întrebe ce era de făcut.

Să meargă la poliție? Nici vorbă, polițiștii n-ar fi dat prea mare importanță prezicerilor sale – risca să se facă de râs.

Să părăsească orașul? Să fugă, cât mai era timp? Oare nu avea datoria să întreprindă ceva?

Miriam iubea Londra. Minunatul oraș de pe Tamisa, cu milioanele lui de oameni, nu putea fi sortit pieirii. Dar cum să împiedice acest lucru?

— Simt că înnebunesc!

S-a ridicat, s-a aplecat într-o parte, căutând cu mâna butonul veiozei, și a aprins-o. Apoi a început să meargă în jurul patului ca o femeie îmbătrânită, gârbovită, copleșită de griji...

Mica bucătărie se afla lângă dormitor. Își simțea gâtul uscat. A deschis ușa frigiderului și a luat sticla cu apă minerală. N-a mai avut răbdare să toarne într-un pahar, ci a băut direct din sticlă. Apa rece i-a făcut bine. A răsuflat adânc, de câteva ori. Nu îi mai era sete, dar senzația surdă, apăsătoare din cap îi rămăsese. Frica nu se lăsa atât de ușor alungată.

Miriam a părăsit bucătăria și s-a întors în dormitor. Ceasul vechi din vestibul arăta ora două după miezul nopții. Era convinsă că nu va mai putea dormi. Dorea numai să se așeze în pat și să se gândească.

S-a mai uitat o dată pe fereastra dormitorului. Ochii i s-au dilatat; a început să tremure, fiindcă bolta se schimbaseră. Nu mai era atât de cenușie ca înainte, ci avea o culoare roșiatică. Iar această lumină iradia de la o figură impresionantă prin

frumusețea ei rece. Era o femeie, dar, într-un fel, i se potriveau cele două coarne de pe frunte.

Miriam a avut senzația că ochii de jar, necruțători, o privesc numai pe ea, că gura se schimonosea într-un rânjel batjocoritor. N-o cunoștea pe această făptură, nu o văzuse niciodată, nu auzise de ea. Nu știa că este vorba de Asmodina, fiica diavolului...

* * *

Am dormit foarte prost. Pe la ora două m-am trezit pentru prima dată. Știți, desigur, ce înseamnă asta. Deschizi brusc ochii și ești treaz. Stai în pat și te tot gândești la ce ți-a putut alunga somnul, dar nu ajungi la nicio concluzie.

M-am sculat, mi-am scos limba în fața oglinzii din vestibul și am început să merg prin casă. Era liniște, nu se schimbase nimic. Pe masă se mai afla sticla goală de, bere, rămasă de aseară. Am dus-o în bucătărie, am pus-o în dulap, apoi am băut o înghițitură de suc. Mi-am potolit setea, dar sentimentul de neliniște ce mă stăpânea nu dispăruse. Plutea ceva în aer, o simțeam și în ultimii ani învățasem să iau în seamă asemenea semne.

Pe obrazul drept mă sâcăia o ușoară usturătură: cicatricea pe care mi-o lăsase ca amintire doctorul Tod, unul din dușmanii mei de moarte.

Aveam mulți dușmani, nu numai pe Tod, cu liga lui ucigașă. Îi vânăm fără cruțare, căci nu în zadar eram numit „vânătorul de fantome”. Angajat la Scotland Yard, cu un permis special, care îmi deschidea toate ușile, avusesem numeroase succese, dar și mari eșecuri.

Nu reușisem să o distrug pe Asmodina ori să nimicesc liga ucigașă. În decursul timpului, demonii deveniseră mai puternici, metodele lor de luptă mai subtile; se adaptaseră adversarilor și încercau prin toate tertipurile și trucurile posibile să domine omenirea. Un solitar ca mine nu ar fi

avut nicio șansă. Poate că aș fi renunțat, dacă n-aș fi avut atâția prieteni care mă ajutau.

De pildă, Bill Conolly, luptătorul din vechile războaie. Fost reporter, era căsătorit cu Sheila, moștenitoarea unui mare concern. Aveau un copil adorabil, pe nume Johnny. Eu eram nașul micuțului. Când Bill Conolly mirosea cea mai mică șansă de a fi implicat într-un caz, mă căuta fără ezitare, spre groaza Sheilei, pe care aventurile noastre o înnebuneau.

Mai era apoi Suko, chinezul. El locuia cu prietena sa Shao, din Hong Kong, în apartamentul de lângă mine. Suko era colaboratorul meu permanent; îmi devenise un ajutor prețios și un prieten adevărat. Deseori ne salvasem viața unul altuia. Fiecare putea avea, în celălalt o încredere oarbă.

Printre prietenii cei mai apropiați se număra Jane Collins, o fată zveltă, iute ca o zvârlugă. Jane era detectiv și avea talentul să se amestece în cazuri periculoase, riscându-și de multe ori viața. Eram îndrăgostit de ea și ea de mine; nimic nu ne-ar fi împiedicat să ne căsătorim, dacă nu ar fi fost acea independență la care amândoi țineam atât de mult. Totuși, Jane era geloasă pe Glenda Perkins, secretara mea de la Scotland Yard. Glenda era altfel decât Jane: înaltă, brunetă și, mai ales, femeie (dacă înțelegeți ce vreau să spun). Și știa să facă cea mai bună cafea din lume. Să nu mă întrebați dacă iubita mea avea motive de gelozie – trebuie să mărturisim chiar totul în viață?!

În cercul prietenilor mei îl socoteam și pe Sir James Powell, șeful meu, un tip aproape întotdeauna morocănos, plângându-se mereu de stomac, dar un excelent organizator. Un om pe care te puteai baza. Apoi era comisarul Mallmann, care lucra la Bundeskriminalamt și încerca să convingă oamenii de acolo că demonii există. Willy Mallmann primise o foarte grea lovitură de la soartă: Tod cel Negru o ucisese pe Karin, soția

lui, imediat după nuntă. O sfârtecăse de vie, într-unul din sabaturile acelea oribile și, de-atunci, Mallmann părea el însuși un spectru, ținut în viață doar de dorința răzbunării.

Și nu trebuia să-l uit pe Myxin, micul vrăjitor, care îndurase multe după ce îndrăznise să treacă de partea noastră și să devină un renegat. Asmodina îl pedepsise cumplit, luându-i puterile! Pentru el, asta era mai rău decât moartea, căci odinioară fusese un demon puternic. Ni se alăturase din cauza dușmăniei dintre el și Tod cel Negru; se urau încă din vremea vechii Atlantide. Myxin plătise scump trădarea și acum încerca disperat să-și recapete o parte din puteri, înainte ca ai lui să pună mâna pe el.

Astfel arăta „echipa Sinclair”, dacă pot s-o numesc așa. Fiecare se putea baza pe ceilalți – asta îmi dădea tăria să continui lupta împotriva adversarului atât de puternic, de perfid...

M-am întors în dormitor și m-am așezat pe marginea patului. Mă gândeam de multe ori la viitor, dar și la trecut, mai ales în nopțile când nu puteam să dorm. Dar acum? Ce se întâmplă? Eram sănătos, nervii îmi erau întregi. Deci, trebuia să fie altceva. O amenințare, un avertisment, ceva rău ce plutea în aer.

02,24 a.m. Eram treaz de aproape o oră. M-am întins din nou, am închis ochii și am încercat să adorm. N-a mers; neliniștea interioară era prea mare. Aveam senzația că sângele îmi curge mai repede prin vine. Tulburarea, nervozitatea se făceau simțite. Am deschis ochii și am privit în tavan. Cineva, undeva, puneă din nou ceva la cale! Dar cine?

Întrebarea mă obseda. Măine, poimăine voi pica într-o cursă – trebuia să fiu atent, să... Am căzut într-un somn agitat, plin de visuri ciudate. Mă vedeam în chip de păpușă, în ghearele Asmodinei, care mă scutura încoace și încolo, râzând cu poftă. După ce s-a săturat de mine, m-a aruncat într-un

cuptor gigantic ce s-a deschis ca o gură și m-a înghițit pe loc. Cald. Fierbinte...

M-am trezit. Ora 5 fix! Sau poate mai târziu? Am sărit din pat și am privit pe fereastră. Afară era încă întuneric, nicio dâră de lumină nu se zărea la orizont. Ceasul meu se oprise, deșteptătorul de asemenea. Ciudat. Dacă s-ar fi oprit numai unul, a fi înțeles. Dar amândouă, deodată, era ceva neobișnuit. În acel moment însă nu am bănuir că mă aflu în fața celui mai greu caz al vieții mele. Am întors ceasurile. Mai întâi pe cel de mână, apoi deșteptătorul. Nu au pornit.

De dormit, oricum, nu mai putea fi vorba. Am dezbrăcat pijamaua, am trecut gol-goluț prin cameră, apoi m-am băgat sub duș. După ce m-am șters, m-am simțit ca și cum aș fi dormit șase ore și nu trei. În timp ce mă rădeam, m-am gândit din nou la cele două ceasuri. Trebuia să le iau cu mine la birou și să trec mai târziu pe la un ceasornicar. Înainte de a mă îmbrăca, am pus cafeaua la fiert, pâinea în rotisor, apoi am scos din frigider marmeladă și brânză.

Am băut cafeaua. Nu era nici pe jumătate atât de bună ca a Glendei Perkins... Speram că astăzi va veni mai devreme, să nu fie nevoie să aștept prea mult.

Am prelungit micul dejun și pe la șase dimineața am coborât la subsol, unde se afla mașina mea. Un „Bentley”. Am cumpărat și un ziar. Împreună cu mine ieșeau din garajul subteran prea puțini matinali. Și totuși, ce naiba mă determinase să mă scol cu noaptea în cap?

Nu era o circulație intensă, astfel că drumul până la Scotland Yard a durat cu zece minute mai puțin ca altă dată. Ca de obicei, am folosit intrarea din spate. Portarul nu m-a văzut, stătea aplecat în cușca lui și căuta ceva într-un sertar. Un lift era liber și am urcat cu el până la biroul meu. Totul era pustiu.

Am aprins lumina, m-am așezat la masă, ascultând zumzetul instalației de încălzire. Am răsfoit ziarul, am citit câteva articole și un comentariu despre noua strategie privind armele atomice. La asemenea relatări întotdeauna mă trece un fior. Ca și cum n-ar fi destule neazuri pe lume, oamenii se mai și înarmează.

Privirea mi-a căzut pe dosarul cu acte. Se adunaseră câteva, mai lipsea un calcul al cheltuielilor. Am completat formularul și l-am pus pe masa Glendei. Totul era O.K.

Rapoartele privind întâmplările din timpul nopții erau în mapă. Le-am parcurs fumând o țigară. Nu erau multe și, în orice caz, nimic care să mă fi putut interesa. Vremea din noiembrie îi incomoda pe hoți și, probabil, și pe demoni.

Pe coridor, ușile se trânteau. Veniseră primii funcționari. Speram să fie și Glenda printre ei, ca să-mi primesc, în fine, cafeaua. Dar frumoasa mea secretară se lăsa așteptată. Timpul trecea mult prea încet. Mi-am scos ceasurile și le-am pus pe birou, să nu le uit.

Afară s-a făcut încet-încet lumină. Pe cer a apărut prima dâră cenușie, care s-a întins tot mai mult și a îndepărtat întunericul nopții.

Apoi a venit Glenda. Am auzit-o intrând. Îi cunoșteam mersul, pașii repezi, hotărâți. A deschis ușa biroului. Purta un treni cu cordon în jurul taliei. S-a întors pe jumătate, iar eu m-am ridicat. M-a văzut și pe fața ei s-a așternut o uimire adâncă. Am început să râd.

— De ce te miri așa? Draga mea, pur și simplu, am venit mai devreme la birou. Iar acum, fii atât de bună și fă o cafea așa cum numai tu știi să faci.

A clătinat din cap. Mă privea ciudat și zâmbetul meu s-a stins.

— S-a întâmplat ceva? Vezi ceva deosebit la mine?

— Nu, domnule!

Ciudat, mi-a spus „domnule”.

— Atunci ce este?

Glenda a înghițit în sec.

— Cine... cine sunteți dumneavoastră, domnule? Și ce căutați în acest birou?

Asta era prea mult. Glenda nu mă mai recunoștea? Să rămân calm, mi-am spus. Am zâmbit iarăși, fermecător.

— Deci, cine sunt, nu-i așa?

— Da.

— Sunt John Sinclair, *inspectorul șef* John Sinclair, angajat al Maiestății Sale Regale. Clar?

— Dar dumneavoastră nu sunteți John Sinclair!

Răspunsul a fost atât de ferm, că mi-a înghețat zâmbetul pe buze.

— Poftim?!

Mi-a repetat aceleași cuvinte. Nu mai înțelegeam nimic. Ori ea era nebună, ori eu.

— O.K., nu sunt John Sinclair. Dacă ești totuși atât de amabilă să-mi faci o cafea...

— Eu? Cafea? Unui străin?!

Greu de înghițit! M-am așezat. Glenda s-a apropiat, rămânând în picioare în fața biroului meu. Ochii ei negri străluceau.

— Și acum dispăreți, domnule! Imediat! Nu vreau să vă mai văd aici. Plecați! Vă bateți joc de mine?

Fața i se înroșise de enervare. Era chiar furioasă. Dar și eu îmi ieșisem din fire.

— La dracu'! Ce se întâmplă aici? Am nimerit într-o casă de nebuni? Mă numesc John Sinclair. Trebuie să-ți arăt ție, secretara mea, legitimația?!

— Nu, nu este nevoie.

— Mă rog. Atunci totul este în ordine.

— Deci nu vreți să părăsiți biroul?

— Nu.

— Este ultimul dumneavoastră cuvânt?

— Desigur.

— Atunci-voi dispune să fiți dat afară.

Glenda s-a întors și a plecat spre biroul ei. Câteva secunde am rămas pironit pe scaunul meu.

Apoi am sărit în sus. Am avut nevoie de mai puțini pași decât ea. Înainte de a fi luat receptorul, am ajuns-o și am apucat-o de umăr.

— Dați-mi drumul!

— Dar, Glenda...

Pleosc! Mâna m-a lovit peste obrazul stâng, care s-a înroșit imediat și a început să mă usture. Nu știam ce să mai cred. Glenda mă pălmuiuse. Asta n-o făcuse nici atunci, în parc, când... S-o fi luat oare razna?

Înainte să mă dezmeticesc, Glenda a apucat din nou telefonul. Atunci s-a deschis ușa și a apărut Sir James Powell. Glenda s-a repezit la el. Pe chipul ei, dar și pe al meu, apăruse ușurarea. Acum trebuia să se lămurească totul. Înainte ca eu să pot spune ceva, Glenda a reacționat prompt:

— Sir, această persoană susține cu nerușinare că este John Sinclair.

Sir James a clătinat din cap. Apoi s-a întors și m-a privit. În spatele lentilelor groase, ochii îi scânteiau și o presimțire sumbră a pus stăpânire pe mine.

— Cine sunteți dumneavoastră?

Nu! Asta era culmea! înnebuniseră oare cu toții?

— Sunt John Sinclair, inspector șef la Scotland Yard. Iar dumneavoastră sunteți Sir James Powell, superiorul meu și aveți gradul de comandor. M-am exprimat destul de clar?

— Da. Dar dumneavoastră nu sunteți John Sinclair. Cum ați intrat aici?

Am dat din mână a pagubă. Apoi am izbucnit în râs, pentru că situația era prea comică. Colegii de pe coridor probabil că mă auziseră, întrucât Sir Powell a intervenit:

— Stăpâniți-vă, domnule!

Râsul mi s-a oprit în gât. Comandorul m-a fixat cu asprime.

— Dacă nu plecați de bunăvoie, veți fi dat afară.

— Nici nu mă gândesc!

Sir James Powell s-a întors pe călcâie și s-a îndreptat spre ușă.

— Un moment! Aveți nevoie de dovezi că sunt John Sinclair?

— Nu este cazul!

— Dar am insigna, pistolul Beretta, legitimația. Vă pot...

— Plecați!

Sir Powell a deschis ușa. Câteva secunde am stat în cumpănă. Mă gândeam dacă era indicat să mă conformez. Ce le-aș mai fi dat o lecție – majoritatea erau funcționari și nu oameni de teren... Apoi m-am hotărât totuși să bat în retragere. Pe coridor m-am întâlnit cu câțiva colegi care m-au privit curioși, ca pe un străin.

Am coborât cu liftul. Portarul m-a oprit; văzuse că folosisem ieșirea din spate.

— Unde mergeți?

— La locul de parcare, acolo îmi este mașina.

— Bine.

Omul s-a uitat după mine până când am deschis portiera. M-am urcat și am trântit-o furios. M-am răsucit și am mai privit o dată clădirea Scotland Yardului. Cu timpul, îmi devenise o a doua casă. Iar acum fusesem dat afară ca un hoț ordinar. Dar nu mă opriseră pentru cercetări. Ce se întâmpla oare? Doar în Scotland Yard nu intră și iese oricine!

* * *

Am oprit la un stop și am privit pe geam. La stânga am văzut parcul St. James și pomii văduviți de frunze. O țesătură ciudată din crengi golașe se înălța spre cerul plumburiu al acestei zile de noiembrie. Câteva ciori stăteau zgribulite pe ramuri. Păsările acelea negre, sinistre, se potriveau de minune cu vremea. Dumnezeule, uram toamna!

În spatele meu, cineva a claxonat nerăbdător. Culoarea semaforului se schimbase; am accelerat, demarând încet.

Așa ceva nu mi se mai întâmplase. Mai bine aș fi intrat într-o cârciumă să beau zdravăn. Însă n-ar fi folosit la nimic să mă îmbăt. Preferam să-mi păstrez mintea limpede. Trebuia să mă sfătuiesc cu Suko, poate întrezărea el vreo soluție.

Am privit pe geam la traficul fluent, la oamenii de pe trotuare: aglomerație, agitația de dimineață. O zi ca oricare alta, umedă, fără ploaie sau zăpadă. Nu era prea frig, gerul din ultimele zile se muia. Un soare timid răsărea prin norii învălmășiți, desenând forme luminoase pe acoperișurile caselor. Și, cu toate acestea, ceva nu era în ordine... Nu eu reacționasem anormal, ei ceilalți.

Am ajuns la blocul unde locuiam, am intrat în garajul subteran și am parcat mașina la locul rezervat. Fără nicio grabă m-am îndreptat spre lift și am urcat cu el cele câteva etaje. Pe coridor n-am întâlnit pe nimeni.

O ușă, două, trei, patru... Aici locuiau Shao și Suko. M-am oprit în fața ușii. Să sun sau nu? Prostii! Și cu toate acestea, am ezitat. În cele din urmă am îndrăznit, totuși, butonul soneriei dispărând sub degetul meu arătător. Am auzit clopoțelul, apoi, pași ușori apropiindu-se. Ușa s-a deschis.

— Ce doriți, domnule?

— Dar, Shao, eu sunt... Cerule, nu mă mai recunoști nici tu?

— Nu, îmi pare rău. Cu ce vă pot fi de folos?

Am auzit din casă vocea lui Suko. Apoi și-a făcut și el apariția. Purta un pantalon din stofă gri și o cămașă largă. Shao s-a întors spre el.

— E cineva care pretinde că-l cunosc.

— Lasă-mă pe mine!

Suko a dat-o la o parte. L-am întrebat:

— Suko, mă recunoști?

— Nu! Ar trebui?

— Sunt John Sinclair.

Fața lui Suko până atunci prietenoasă, și-a schimbat dintr-o dată expresia, devenind distantă.

— Dacă vreți să vă bateți joc, domnule, încercați în altă parte! Cunosce asemenea tertipuri. Nu știu cine sunteți și ce doriți să insinuați. Nu încercați să mă duceți de nas! Luați-o din loc!

Asta era prea de tot!

— Ei, drăcie! Sunt într-adevăr John Sinclair.

— Plecați!

— Nu!

Intenționat am făcut un pas înainte, căci voiam să mă lămuresc definitiv... N-am văzut lovitura, dar i-am simțit efectul, Ceva mi-a explodat în piept, am zburat înapoi, apoi m-am izbit de peretele opus al coridorului. Pe moment, am rămas fără aer. Suko avea forță, iar lovitura fusese de maestru. Chinezul rămăsese în pragul ușii, cu picioarele depărtate.

— A fost clar?

— Da, cred că da...

Suko a clătinat din cap și apoi a închis ușa în urma sa. Eu am rămas pe coridor, ca un câine plouat. Pur și simplu, nu mai pricepeam nimic.

Apartamentul meu era alături. Am descuiat ușa și am trântit-o furios după mine. Fără a dezbrăca pardesiul, am intrat în living și am căzut într-un fotoliu. Aveam nevoie de liniște, pentru a-mi putea limpezi gândurile și a rememora totul de la început.

Mi-am amintit din nou ceea ce mi se întâmplase, fiecare detaliu, fiecare reacție, dar nu am ajuns la nicio concluzie. Se petrecea ceva straniu, nelalocul lui: nimeni nu mă recunoștea, ba chiar, la auzul numelui meu, toți deveneau iritați. Mi-am masat ușor pieptul. Iritați era puțin spus...

Telefonul era în imediata apropiere, trebuia doar să întind mâna. Numărul lui Bill îl cunoșteam pe de rost. A răspuns chiar el.

— Conolly!

— Eu sunt.

Bill m-a recunoscut după voce.

— Salut, John! Cărui fapt datorez onoarea de a te auzi! Și asta încă de dimineată... Se întâmplă iarăși ceva?

Mi-a căzut o piatră de pe inimă. Bill mă recunoscuse. Prin urmare, însemna că vocea îmi rămăsese aceeași.

— Pot să vin până la tine?

— Bineînțeles. Când?

— Imediat.

— All right, dă-i bice, bătrâne! Între timp, eu prepar un punch clasa întâi, marca Conolly.

— În regulă!

Am zâmbit ușurat și am închis telefonul. În acea clipă m-am bucurat de-a binelea. Reveneam la viață: Bill nu mă renega. Era tot vechiul meu prieten, cel cu care trecusem prin multe încercări. Poate, că împreună dădeam, de firele blestematei asteia de încurcături.

Când m-am urcat în mașină, am aprins a doua țigară. De această dată trebuia să traversez Londra. În drum, am făcut plinul de benzină – o necesitate costisitoare. Să-i ia dracu' de arabi – chiar trebuiau să scumpească într-atât petrolul?!

După ce am trecut de păienjenișul de străzi din centru, am avansat mai repede. Familia Conolly locuia într-un cartier de vile, unde mai existau încă oaze de liniște, cu copaci bătrâni. Aici aerul mai era respirabil.

Am intrat pe strada lor. Casa lui Bill se afla pe o colină artificială. De la poartă, un drum larg ducea spre bungalow. Bill m-a zărit; copacii desfrunziți nu barau vederea spre șosea. Poarta s-a dat automat la o parte. Am rulat spre parcare, am făcut o curbă și am oprit automobilul cu fața în direcția de mers.

Am coborât. Bill Conolly stătea în fața ușii. Mi-a zâmbit. Dar când m-am apropiat, surâsul i-a înghețat pe buze. Am observat și nu m-am putut împiedica să nu tresar. Nu, asta nu se poate! am strigat în sinea mea. Iar Bill Conolly m-a întrebat:

— Cine sunteți dumneavoastră, domnule?

La dracu'! De câți ani ne cunoșteam? De la războaiele din Asia. Luptasem împreună, fuseserăm nedespărțiți, iar acum... Bill nu mă recunoștea, pentru el devenisem un străin.

— V-am întrebat ceva.

M-am oprit între mașină și ușa de la intrare. Vântul se juca prin haina mea. Am privit fix în pământ și am ridicat încurcat din umeri. Am spus încet:

— Vă rog să mă iertați, este o greșeală!

— Așa cred și eu.

Apoi a apărut Sheila, soția lui Bill, cu micul Johnny în brațe. Un licăr de speranță mi s-a aprins în suflet: poate Sheila mă va recunoaște. Dar ea a întrebat mirată:

— Avem oaspeți, Bill?

— Nu, dragă, domnul a greșit adresa.

Sheila a zâmbit indiferentă și Bill mi-a spus, cu o politețe rece:

— Bună ziua, domnule.

Am deschis portiera mașinii și m-am așezat la volan. M-am uitat prin parbriz la cei doi – figurile lor erau inexpresive. Era clar, nu mai făceam parte din lumea lor, așa cum pentru toți ceilalți nu eram decât un străin.

Brusc, tot ce odinioară îmi era atât de familiar se dovedea a fi ostil; ce naiba însemna asta? M-am îndreptat spre poartă, dar nu am văzut-o. Priveam fix înainte, ca halucinat, rupt total de restul lucrurilor ce mă înconjurau. În eul meu ceva se frânsese, în propriul meu oraș devenisem un individ exilat. Și nici măcar nu știam de ce.

Am ajuns din nou în centrul Londrei. Ținta mea nu era sediul Scotland Yardului, căci acolo nu mai aveam ce căuta. Voiam să merg acasă, să mă închid în cameră și să zac acolo, fără să mă gândesc la nimic.

M-am oprit într-o cafenea mică din Soho. Era aidoma unui bistrou franțuzesc. Oamenii stăteau

pe scaune împletite, beau, mâncau, discutau.

Am comandat o cafea mare, pe care am amestecat-o cu lapte. Deoarece prinsesem o măsuță la fereastră, am putut să privesc afară și să-i observ pe cei care se perindau prin fața ochilor mei. Gesturile și comportamentul lor nu trădau în niciun fel angoasa ori spaima. Tinerele fete erau cochete ca de obicei, nonșalante, debordând de veselie. Flecăreau cu prietenii lor, fără a le păsa de nimic. Totul părea normal.

Mi-am băut cafeaua și am plătit. M-am întors în locul de parcare, cu pardesiul desfăcut și mâinile adânc înfipite în buzunare. În mod clar, eram unul dintre pușinii care aveau timp berechet la dispoziție. Ceilalți treceau grăbiți pe lângă mine.

Am pornit mașina, îndreptându-mă încet spre casă. Nu mă aștepta nimeni acolo. Nici măcar Suko sau Jane. M-am înfiorat: oare și Jane...?

Locuiesc pe o stradă destul de circulată. Blocul este puțin retras, având o parcelă de gazon în față. Parcursesem drumul ăsta de sute de ori, așa încât nu aveam niciun motiv să fac un gest de-a dreptul ciudat: am plecat ușor capul și am privit prin parbriz clădirea înaltă.

Și atunci am văzut!

Partea de sus a blocului se clătina ca și cum ar fi fost de cauciuc. A alunecat întâi spre dreapta, apoi spre stânga. Instinctiv am virat, am frânat, dar am lăsat motorul să meargă.

Ceilalți oameni încă nu observaseră nimic. Am crezut că este o halucinație până când o treime din partea de sus a clădirii a început să se încline încet în față, iar tonele de beton, sticlă și fiare s-au prelins spre pământ.

* * *

...Primele țipete. Am accelerat.

Mașina a făcut un salt, sărind ca un animal de pradă ce și-a adulmecat victima. Am plecat în trombă, în timp ce în urma mea se dezlănțuia iadul.

În fața mea derapa un camion. Am tras volanul într-o parte, am trecut razant pe lângă un taxi și în momentul următor tonele de piatră s-au prăbușit cu un zgomot infernal. Totul a dispărut într-un nor de praf. Mașinile au fost pur și simplu terciuite.

Oamenii țipau de groază. Mulți încercaseră să fugă, dar fuseseră prinși sub dărâmături. Nici mașina mea nu a fost cruțată. Ceva a trosnit pe capotă, iar într-o parte s-a auzit o lovitură puternică, Câteva secunde mai târziu, un nor de praf m-a învăluit.

Am virat scurt la stânga, intrând într-un gang, și am oprit. Mi-am desfăcut centura de siguranță, am deschis portiera și am luat-o la fugă înapoi.

Câțiva pași, apoi am încremenit, holbându-mă la imaginile de coșmar. Am strâns pumnii și o senzație de greață mi s-a urcat din stomac în gât.

Pe stradă se ridica un munte de moloz, înalt de mai multe etaje, care se întinsese cuprinzând și casele de vizavi. O vilă de alături era complet distrusă, altele îi lipseau geamurile, un acoperiș era smuls.

Apoi mi-am îndreptat privirea spre stânga, acolo unde se afla blocul prăbușit. Din ei mai rămăsese doar un fragment. Etajele superioare dispăruseră. Apartamentul meu nu mai exista, nici cel al lui Suko. Câțiva drugi contorsionați se mai înălțau a disperare spre cerul cenușiu de noiembrie. Un nor de pulbere se risipea încet.

Eu nu pățisem nimic. Dar ceilalți?

Am auzit țipetele. Am privit în jur, blestemându-mi neputința de a-i ajuta pe semenii mei aflați la ananghie. Cuprinși de panică, oamenii fugeau care încotro. Toți credeau că fusese cutremur, dar numai eu știam că nu asta era adevărul. Nu m-aș fi mirat dacă aș fi văzut-o pe Asmodina rânjind pe grămada de moloz și gustându-și triumful.

Dărâmăturile îngropaseră totul: copaci, mașini, oameni. Era coșmarul cel mai cumplit pe care-l trăisem vreodată.

Apoi au început să urle primele sirene. Ale poliției, ale pompierilor, ale mașinilor de salvare. S-a auzit o voce la megafon îndemnând curioșii să elibereze strada ca să poată trece echipele de intervenție. M-am retras într-un gang.

Primele echipe de Salvare s-au cățarat pe muntele de moloz. Pompierii, cu lopeți și târnăcoape, s-au apucat de lucru. N-am mai rezistat să rămân deoparte. M-am dus la comandantul pompierilor și l-am rugat să-mi permită să dau o mână de ajutor. A fost de acord.

Am primit o lopată chiar în momentul în care erau scoși primii morți. M-am alăturat unei echipe de trei pompieri, care s-au urcat pe grămada de moloz și au început să-și croiască drum spre adâncul ruinelor.

Am început să sap lângă un tânăr căruia îi curgeau lacrimile pe fața palidă. Acesta și-a îndreptat privirea spre mine.

— Ați văzut, domnule?

— Am văzut.

Am dat la o parte un pietroi mare.

Am lucrat mai departe, dând peste o femeie rănită. O cunoșteam din vedere. M-a privit, dar nu m-a recunoscut. Ochii ei aveau o căutătură rătăcită. I-am spus pompierului:

— Haideți să o scoatem!

M-a ajutat, Am tras-o afară, apoi alții au luat-o în primire. Noi am continuat.

Dar curând nu am reușit să mai înaintăm numai cu lopeți și târnăcoape. Erau necesare utilaje de degajare pentru a îndepărta molozul. Primele sosiseră deja. Am fost chemați înapoi. Între timp, se organizase un baraj, pe care nimeni nu avea voie să-l depășească. În spatele cordonului se adunaseră mulți gură-cască. Poliția întâmpina greutăți cu mulțimea, pentru că vestea catastrofei se răspândise cu iuțeala fulgerului. Lumea se îmbulzea spre locul sinistrului, să afle câte ceva, să vadă. Dar ei nu aveau prieteni acolo, dedesubt.

Buldozere, excavatoare, macarale. Cupe mari dând molozul la o parte, echipele viermuind peste tot să caute răniții. Ore sau, poate, minute. Răniți, morți, uneori doar rămășițe hidoase...

Foarte aproape de mine, doi bărbați încercau să tragă de sub moloz o femeie moartă. Era prinsă sub o grindă, care a trebuit să fie ridicată de un excavator cu gheară. Unul din cei doi a strigat:

— Hai, acum!

Au scos femeia afară. Întâi am văzut părul lung și negru, plin de sânge, apoi pantalonii, pe care i-am recunoscut. Îi purta azi-dimineață Shao...

Dumnezeule! Abia acum am devenit conștient de toată grozăvia acestei descoperiri. Am sărit spre cei doi bărbați, care o întinseseră deja pe chinezoaică pe o targă. Am îngenuncheat lângă ea. Nu încăpea nicio îndoială, în fața mea se afla Shao, moartă...

Moartă! Ceva mi-a explodat în creier, năucindu-mă. Am văzut groaza din ochii ei, pe care apoi i-am închis încet. O senzație de sufocare îmi paraliza gâtul. I-am mângâiat obrajii într-un ultim bun rămas... Lângă mine am auzit o voce:

— Trebuie să părăsiți locul, domnule!

M-am ridicat, făcând câțiva pași într-o parte. Nu am putut să mă uit cum o duc pe Shao. Acolo unde fusese ea, oamenii lucrau mai departe. Scoseseră din moloz alți morți și răniți.

Alții? Doamne, dar mai era și Suko. Dacă Shao era moartă, atunci...

Deodată am avut sentimentul că îmi stă inima în loc. Oamenii tocmai trăsaseră de sub ruine un bărbat cu trăsături de asiatic, un om pe care îl cunoșteam bine: Suko. Din nou nu m-am putut opri. Am alergat într-acolo, am văzut sângele, membrele răsucite și am înțeles. Și Suko era mort...

În câteva minute pierdusem doi prieteni. N-am mai știut ce să fac. Aș fi vrut să mă ascund undeva. Capul îmi vâjâia. M-a apucat amețeala și am

observat că cineva mă sprijină. Am auzit o întrebare:

— Vă este rău?

— Mulțumesc, e ceva trecător...

Mi-am revenit, am strâns din dinți, dar ochii mi s-au umezit. Ei muriseră împreună, zdrobiți sub zidurile casei în care trăiseră. Am văzut cum l-au luat pe Suko. I-am aruncat o ultimă privire de rămas bun. Simțeam că în sufletul meu ceva se rupsese definitiv.

Am avut deodată senzația că fusesem părăsit de toți, că rămăsesem singur pe lume. Până acum soarta îmi zâmbise, dar iată că roata norocului se oprise pe neașteptate.

Dar să fi fost oare numai jocul destinului? Nu cumva acționaseră aici forțe ce depășeau înțelegerea omenească? Mai mult ca sigur, asta trebuie să fi fost explicația.

Cu mâini tremurânde am scos o țigară din pachet, am aprins-o și am privit mai departe acțiunea de salvare. Locatarii care nu pățiseră nimic se adunaseră în stradă. Unii dintre ei apucaseră să-și ia strictul necesar, iar acum se uitau cu ochii în lacrimi la ruinele fostei lor locuințe.

Stăteam și fumam. Eram încă incapabil să-mi formeze o viziune de ansamblu. Era clar că se vor lua măsuri de ajutorare, dar nu știam care vor fi efectele ulterioare ale celor petrecute. În afară de aceasta, doream să mă țin deoparte și să-mi urmez propriul drum. Trebuia să rezolv acest caz de unul singur. Am aruncat țigara și m-am întors, vrând să mă îndrept spre mașină. Atunci am recunoscut o femeie cu părul lung și blond, care traversa strada.

Jane Collins.

Ea a ajuns la baraj, a vorbit cu polițiștii și a vrut să treacă. Desigur, auzise la radio ce se întâmplase. Am fugit spre Jane, strigându-i numele. S-a întors, m-a privit și și-a încrețit fruntea. Atunci am știut că nu mă recunoscuse!

M-am oprit și am plecat capul. Jane Collins s-a îndreptat către mine.

— Mă cunoașteți?

— Scuzați-mă, domnișoară, a fost o confuzie...

— Totuși, m-ați strigat!

— Vă repet, a fost o confuzie.

A trebuit să facem loc câtorva oameni din echipa de salvare care voiau să treacă.

— Ați văzut cum s-a dărâmat blocul?

— Da.

— Am prieteni care locuiau acolo. Un bărbat pe nume John Sinclair și o pereche de chinezi. Știți cumva dacă cei trei mai trăiesc?

M-am uitat la Jane. Chipul ei trăda îngrijorarea. Când mi-a rostit numele, m-a trecut un fior. Am mințit cu bună știință:

— Îmi pare rău, domnișoară, dar aceste nume nu îmi spun nimic!

— Mulțumesc, atât am vrut să știu.

Am fost pe punctul de a o cuprinde în brațe și de a-i striga adevărul în față. Dar nu am îndrăznit s-o ating. Deși sufletul meu tânjea după ea, am lăsat-o să plece. Când am ajuns la mașină, am privit încă o dată înapoi. Jane fusese condusă de un om în uniformă până la locul unde erau depuși morții.

M-am așezat la volan și m-am uitat la telefon. Mi-a venit ideea să telefonez la Scotland Yard. Totuși, era cazul ca toate acestea să fie lămurite. Am ridicat hotărât receptorul, formând numărul direct al comandorului James Powell.

N-a răspuns nimeni. Nici la Glenda Perkins nu am avut mai mult noroc. Clar, catastrofa îi pusese pe drumuri și pe cei de la Scotland Yard. Era inutil să mai încerc ceva în această direcție. Trebuia să mă împac cu situația dată, oricât de greu îmi venea.

Încotro s-o apuc? Stăteam în mașină și încercam cu disperare să găsesc o soluție pentru a ieși din acest impas. Nu aveam pe nimeni pe care să mă pot bizui.

Am deschis aparatul de radio. Nu transmitea muzică, ci numai anunțuri. Reporterii relatau despre prăbușirea clădirii. Fusesse informat și primarul, care se afla în drum spre locul nenorocirii. O grupă de soldați participa la lucrările de salvare. Apoi crainicul a făcut un alt anunț îngrijorător:

„Tocmai am aflat că toate semafoarele din Londra au încetat brusc să mai funcționeze. Ne putem deci aștepta la probleme în circulație, de o amploare greu de estimat. Rugăm toți participanții la traficul rutier să se comporte prudent. Vă mulțumim pentru atenție. Vom reveni în scurt timp cu alte amănunte.”

Asta mai lipsea: căderea semafoarelor! Eram sigur că mă voi împotmoli în circulația din Londra. Am cuplat pe stația de emisie a poliției. Și acolo domnea panica. Apăruseră deja primele incidente. Mașinile salvării nu putuseră trece, principalele artere erau blocate. Pe nesimțite, în Londra se instala haosul.

Următoarea catastrofă nu s-a lăsat mult așteptată. Din motive inexplicabile, Podul Turnului se prăbușise în Tamisa, două vapoare dispărând sub dărâmături. Acum îmi era foarte clar că toate aceste evenimente nu constituiau o pură întâmplare, ci fuseseră provocate de forțe diabolice. Dușmanii din cealaltă lume voiau să distrugă înfloritoarea Londră. Din păcate, nu întrezăream nicio posibilitate de a-i împiedica.

* * *

Avionul *Jumbo Jet* venea de la New York. Era plin cu turiști care petrecuseră câteva zile plăcute în Statele Unite. Turnul de control nu acordase permisiunea de aterizare, din cauza tulburărilor atmosferice. Avionul începuse să se rotească deasupra Londrei, iar pilotul, care tocmai primise ordinul să mai facă un tur în spațiul de așteptare, i-a spus copilotului:

— Aș vrea să știu ce se întâmplă acolo jos.

— Să sperăm că nu este vorba de o grevă.

— Nu, am fi fost anunțați.

Dedesubt, orașul era învăluit într-o ceață cenușie. Dar piloții erau obișnuiți și cu o vreme mai proastă la Londra, iar condițiile atmosferice li se păreau acceptabile. Din turn s-a transmis:

— Aveți permisiunea de aterizare.

Radiotelegrafistul de la sol a comunicat încă o dată datele exacte despre vizibilitate și viteza vântului. Pilotul a ascultat cu atenție, în timp ce computerul de la bord înregistra informațiile. Încet, avionul a plutit spre marea de case în mijlocul căreia, pe vreme cețoasă, abia se distinge panglica șerpuitoare a Tamisei. Niciunul dintre oamenii din carlingă nu și-ar fi închipuit că e posibil un deznodământ neașteptat.

Totul a început când copilotul a descoperit celălalt avion, un aparat de vânătoare al Forțelor Aeriene Regale.

— Ce naiba face *Starfighter*-ul ăla?

Căpitanul a privit într-acolo și a început să înjure:

— Fir-ar al dracului! Tâmpitul ăsta se îndreaptă direct spre noi.

Micul avion cenușiu era foarte rapid și maniabil. În comparație cu el, *Jumbo-Jet*-ul părea un imens buștean imobil. Distanța dintre ele se micșora cu repeziciune. Nimeni din echipaj nu a mai putut reacționa. Căpitanul a încercat să coboare, dar catastrofa nu a mai putut fi evitată. Cu viteză supersonică, *Starfighter*-ul a intrat în *Jumbo*, despicându-l în două. Oamenii n-au mai avut timp să țipe. O minge uriașă de foc a luminat cerul plumburiu.

O clipă mai târziu, peste oraș, au început să cadă sfărâmăturile...

* * *

Mi-a fost imposibil să ajung până la Podul Turnului De fapt, nici nu aveam în mod special

această dorință. Știam că, oricum, nimic nu mai putea fi salvat...

Am reușit, totuși, să pătrund până în Soho. Înaintam foarte încet. La intersecție, haosul era cumplit. Nu te mai puteai mișca nici înainte, nici înapoi. Am vrut să urc pe Cross Road spre Leicester Square și m-am întrebat dacă nu ar fi fost mai bine să încerc pe jos.

Am coborât geamul de la portieră. Cei mai mulți automobiliști se comportau rațional, oprind motoarele mașinilor. Am ascultat câteva clipe postul de radio al poliției. Știrile erau contradictorii. Senzația pregnantă era că te afli într-un ospiciu, din care nu mai există nicio șansă de scăpare.

Nu am vrut să mai rămân în automobil, așa că am coborât, ca mulți alții. Undeva, în fața mea, am auzit șuieratul strident al unui fluier. Polițiștii încercau cu disperare să-și croiască drum, ceea ce era un lucru aproape imposibil, fiindcă străzile erau și rămâneau blocate.

M-am uitat peste șirul de mașini, care se întindea până în Leicester Square. Planul meu inițial fusese cu siguranță greșit: ar fi trebuit să ocolesc toată zona blocată. În stânga am văzut Galeria Națională. Din clădirea dreptunghiulară se profila pe cer cupola mare, strălucitoare, ce acoperea curtea interioară.

Mai încolo, o femeie făcuse o criză de isterie. Sărise din mașină, ridicase brațele și începuse să țipe:

— Este sfârșitul lumii! Dumnezeu ne pedepsește pe noi, păcătoșii! Judecata de apoi se apropie! Rugați-vă, oameni buni, rugați-vă cât mai este timp, căci următoarea pedeapsă va veni!

Din aceeași mașină a coborât un bărbat, s-a îndreptat spre soția sau prietena lui și a apucat-o de umeri.

— Lasă-mă! Lasă-mă în pace! Nici tu nu poți face nimic! Ți-ai bătut întotdeauna joc de mine, de

toate! Acum îți primești răsplata!, a continuat să urle femeia.

— Urcă în mașină!

— Nu!

Când bărbatul a lovit-o, ea a râs numai și a arătat spre cer. A strigat din nou:

— De acolo va veni pedeapsa!

Toți cei care coborâseră din mașini i-au urmărit gestul cu privirile. Nu se vedea decât un cer mohorât, iar deasupra norilor un avion *Jumbo* care se rotea, așteptând permisiunea de aterizare.

Târâș-grăpiș, circulația s-a reluat. Am urcat în mașină și am pornit. După câțiva zeci de metri, parcurși cu viteză redusă, a trebuit să opresc din nou la următorul ambuteiaj.

Aveam timp să reflectez. Până acum nu putusem întreprinde nimic. Pe moment, eram blocat între celelalte mașini, ca toți londonezii, de altfel. În plus, mă aflam într-o situație specială, câtă vreme continuam să rămân un străin pentru prietenii. Aceasta îmi dovedea că forțele întunericului plănuiseră totul cu exactitate. Se crease un cerc al răului, în centrul căruia mă găseam eu însumi. Londra și eu.

Cine se ascundea în spatele acestor lucruri? Îmi pusesem această întrebare de mai multe ori. Și aveam deja răspunsul: ori Asmodina, ori dr. Tod. Asta însă trebuia s-o dovedesc.

Dar cum? Atât timp cât nu mă aflam față în față cu unul din ei, nu era nimic de făcut. Trebuia să alerg înapoi și încolo, sperând într-o întâmplare fericită. Dar în viața mea întâmplările fericite erau mai mult decât rare...

Din nou o senzație de fierbințeală mi s-a ridicat din stomac. Stând înțepenit în ambuteiaj, îmi veniseră gânduri negre. Am prins volanul cu atâta putere că mi s-au albit încheieturile, apoi m-am aplecat în față.

Un zgomot m-a făcut să tresar. Era un șuielat surd și în același timp un bubuit dezlănțuit. Un

avion militar, probabil. L-am căutat cu privirea, dar în pâcla aceea deasă nu se zărea nimic. Am văzut în schimb fulgerul puternic care a despicat ceața și, în clipa următoare, deasupra Londrei s-a declanșat infernul.

Mai întâi a fost impactul, apoi a urmat explozia, brutală, distrugătoare. Sfărâmături uriașe s-au învâlmășit prin aer și au căzut pe pământ, exact pe casele din cartierul Soho. Am văzut urcând spre cer coloane de foc și fum. Clădirile s-au năruit ca și cum ar fi fost de carton.

Iar în mijlocul acestor imagini de coșmar izbucniseră strigătele. Țipete ascuțite, zguduitoare, înfricoșătoare. Sfârșitul lumii părea aproape. Și, ca și când n-ar fi fost de ajuns, la scurt timp, s-au auzit alte și alte explozii, în fața mea au început să cadă din cer bucăți de tablă.

Deodată mi s-a făcut frică. Una din roțile uriașe s-a rotit prin aer și am văzut cu groaza că va cădea la pământ nu departe de mine. Apoi a venit trosnitura...

Într-o clipă, câteva mașini nu mai existau. Le distrusese, în cădere, roata enormă. Dar asta nu a fost totul. Roata a fost din nou catapultată în sus, am văzut o parte din sistemul ei de pârghii îndreptându-se spre mine și m-am ghemuit între scaun și pedale.

Ceva a lovit capota și a străpuns-o. Am simțit miros de cauciuc ars, o explozie puternică a ridicat mașina în aer și a răsturnat-o.

Geamurile s-au spart. Instinctiv, am ridicat brațele, pentru a-mi feri capul, și am fost scuturat din nou. Parcă o mână nevăzută apucase mașina și o aruncase în sus. Pocnitura aproape m-a asurzit. Tabla s-a rupt în două, am simțit scârțâitul strident și am văzut deodată lângă mine reflexele flăcărilor... Numai să nu-mi pierd cunoștința! Nu, pentru numele lui Dumnezeu!

Dorința nu mi-a fost îndeplinită.

Automobilul „Bentley” a trebuit să mai suporte o lovitură. El a rezistat, eu nu. Ceva m-a pocnit în cap,. Am văzut stele verzi și apoi în jurul meu s-a făcut întuneric...

Când mi-am revenit, am observat din nou reflexele focului, am auzit alte explozii.

Partea dreaptă a capului mă durea tare. Am ridicat mâna și mi-am pipăit creștetul. În vârfurile degetelor am simțit ceva lipicios: sânge. Probabil că mă lovise ceva dur, dar altceva nu pățisem. Din fericire, apucasem să mă ghemuiesc. Scaunul șoferului fusese rupt de o bucată de tablă care distrusese spătarul. Dacă m-ar fi lovit, acum m-aș fi aflat probabil în ceruri.

Mașina era culcată pe o parte. Trebuia să ies afară, și încă repede. Focul nu mă avertiza degeaba. Dacă se extindea și îmi cuprindea mașina, ea ar fi sărit în aer, pentru că rezervorul era aproape plin.

M-am ridicat gâfâind în genunchi, am ieșit de sub volan, am întins brațul și am ajuns la portieră. Era înțepenită. M-am forțat de două ori s-o deschid, dar nu am reușit. Totuși, înainte de a mă strecura prin fereastră, am vrut să mai fac o încercare. M-am cățarat peste spătarul scaunului și am căzut pe canapeaua zdrențuită din spate. M-am întors, am atins portiera și am apăsat. Mi s-a luat o piatră de pe inimă: se deschidea.

Am căzut pe caldarâm și câteva clipe am rămas între „Bentley”-ul meu și un „Mercedes” distrus. Apoi m-am ridicat.

Am simțit cum mă cuprinde spaima, Existau momente când haosul trezea în mine o teamă animalică. Deși mă așteptam la orice, am avut un șoc când am privit peste mașinile în cea mai mare parte distruse.

Spectacolul era groaznic!

Avionul prăbușit lăsase în urma sa un câmp de ruine ce se întindea, dezolant, pe o suprafață de câteva sute de metri. Casele se năruiseră, mașinile

fuseseră zdrobite. În centrul cartierului Soho și mai departe, spre nord, totul arăta ca după un cutremur.

Pretutindeni în jurul meu izbucniseră incendii. Am văzut mașini în flăcări, în vreme ce altele săreau în aer. Exploziile puternice zguduiau văzduhul. Imaginile care mi se înfățișau înaintea ochilor le mai văzusem doar în filme despre cataclisme. Nu m-aș fi așteptat vreodată ca ele să poată deveni realitate.

Nu știam ce să fac. Eram complet neputincios. Supraviețuitorii alergau disperați printre mașinile distruse, strigând numele celor pieriți în catastrofă. Cu ce i-aș mai fi putut ajuta?

Un coșmar se transformase în realitate. Peste Londra, spaima se întindea ca un spectru.

În depărtare am auzit sirenele mașinilor de poliție și de pompieri, care însă nu s-au apropiat, neizbutind să străpungă acest cordon al groazei.

Fumul mi-a venit în față, tăindu-mi răsuflarea. Vântul mâna prin aer zdrențe arzânde. Am privit din nou drept înainte, la grămezile uriașe de ruine. Nu, aici nu mai era nimic de salvat. Cel puțin jumătate din Soho era distrus.

Londra trăgea să moară.

Partea adversă izbândise...

Am pășit mai departe, prin mijlocul acestui coșmar, simțindu-mă la fel de singur, de neajutorat ca și mai înainte. Și atunci, ceva m-a șocat.

Răniții nu țipau. Zăceau, muți și apatici, pe pământ sau în mașinile lor. Nu am putut să-mi dau seama câți dintre ei muriseră deja, totul era atât de ciudat. Citisem în romanele de science-fiction, despre pieirea orașelor, dar aici o trăiam, aieva.

În fața mea se afla un mic „Renault”, pe care vântul îl suflase într-o parte, ca pe o bucată de hârtie. O femeie și un bărbat s-au târât afară din mașină. Am vrut să-i ajut, dar am observat că nu era nevoie, se descurcau și singuri. Fața bărbatului era roșie de sânge, dar rana nu era mortală. Însă, atunci, femeia a făcut ceva ciudat... A băgat brusc

mâna în poșetă și a scos un pieptene cu coadă, înainte ca bărbatul ei și eu să putem reacționa, a ridicat mâna dreaptă și a împuns. Și a lovit precis. Bărbatul a ridicat brațele, s-a prins de gât și s-a prăbușit. Femeia s-a întors.

M-a văzut. Ochii îi erau injectați, Avea vreo 40 de ani. Buzele i s-au strâmbat într-un rânj, mâna îi tremura. A spus gâfâind:

— Acum tu ești la rând!

Am rămas nemișcat, cu brațele căzute de-a lungul trupului. Am întrebat-o:

— Ce-aveți cu mine?

— Ești vinovat! Toți sunteți vinovați! Cu moartea, numai cu moartea se plătește!

S-a repezit la mine. Ținea pumnul ridicat, ținându-mi fața cu pieptenele acela blestemat. M-am eschivat, i-am prins încheietura mâinii și am trântit-o la pământ. Apoi am lovit cu muchia palmei, am nimerit locul potrivit și femeia și-a pierdut cunoștința.

În clipa următoare au răsunat împușcături. Am auzit șuieratul gloanțelor, atât de aproape trecuseră pe lângă capul meu. M-am aplecat rapid și m-am ascuns după o mașină, în timp ce al treilea glonte a perforat capota, motorului. Apoi împușcăturile au amuțit. Am auzit în schimb zgomot de pași. Trăgătorul necunoscut alerge probabil pe capotele mașinilor. Mi-am scos și eu pistolul Beretta, pe care îl purtam la mine, m-am ghemuit și am așteptat.

O pală de vânt a împrăștiat vâlul de fum și atunci l-am văzut pe cel care trăsesese. A sărit de pe o mașină, aterizând chiar lângă mine. Înainte ca individul să se întoarcă și să țintească l-am plesnit cu muchia palmei peste încheietură. Arma i-a scăpat pe pământ.

Mâna mea dreaptă a pornit ca o torpilă, lovindu-l în plin. A dat ochii peste cap și a căzut. A rămas nemișcat.

La naiba! Ce era asta? Cum era posibil? Se trăsesse în mine, altcineva mă atacase cu un pieptene cu coadă... Erau oameni normali, care nu făcuseră rău în viața lor, dar care acum se comportau aiurea. Strania influență malefică părea să se fi amplificat.

Trebuia să acționez neîntârziat. Dar unde se ascundea adevăratul dușman?

M-am întors spre Galeria Națională. Ea se află vizavi de Trafalgar Square și este înconjurată de patru străzi. Și această clădire avusese de suferit. Un fragment de avion răsese literalmente cupola, iar resturile ei erau împrăștiate peste tot prin zonă.

Am pășit peste bucăți contorsionate de tablă și grămezi de moloz. Pretutindeni ardeau încă focuri. Incendiile aveau să fie stinse cu greu, căci deocamdată nu exista posibilitatea unei intervenții. Pompierii nu se zăreau nicăieri, iar mașinile salvării nu puteau trece. Mai întâi trebuiau îndepărtate automobilele care blocau drumurile.

Atunci am auzit zgomot de motor. Mi-am ridicat privirea spre cer și am văzut elicopterul. Era vopsit în roșu aprins și plutea peste oraș ca o libelulă uriașă. Dintr-o dată, aparatul a pierdut din viteză și înălțime. Pilotul căuta un loc de aterizare.

Dar nu a mai ajuns s-o facă...

Într-o clipă, forța invizibilă a lovit din nou. Elicopterul s-a rupt în bucăți. Un jet de flăcări, o detunătură, apoi nimic... M-am aruncat la pământ și m-am târât sub un automobil, pentru a mă feri de resturile căzute din cer. Nu doream ca o pală a rotorului să mă decapiteze, cum era să mi se întâmple odată la New York, pe acoperișul unui zgârie-nori... În fața mea se auzeau trosnituri și cădeau țandări. Apoi s-a așternut liniștea.

Am îndrăznit să ies din ascunzătoare, ferindu-mă de stropii de benzină aprinsă care săreau în toate părțile ca o ploaie de foc. Nu doream să asist la alte incendii. Trebuia să plec de acolo cât mai curând.

Prăbușirea, elicopterului mi-a dovedit că peste Soho plana o aură magică. Iar cel care pătrundea în această zonă nefastă n-avea prea multe șanse de supraviețuire.

Mi-am îndreptat pașii în direcția Picadilly Circus, considerat placa turnantă a orașului. Din acest loc turiștii care veneau la Londra se aruncau în vârtoarea marilor distracții.

Mi-a luat o jumătate de oră pentru a parcurge această distanță. Am fost nevoit din nou să mă cațăr peste ruine, am văzut oameni lungiți la pământ, morți sau răniți. Existau și câțiva care păreau nevătămați. Și niciunul din cei mai ușor răniți nu se mișca. Era ca și cum ar fi dormit cu toții. Am mers mai departe prin acest peisaj de coșmar, oprindu-mă doar când am ajuns în Picadilly.

De groază, am simțit că mi se taie răsuflarea. Aici, un fragment al avionului Jumbo pulverizase pur și simplu trei autobuze. Clădiri pe jumătate sau complet distruse, mașini calcinate mi s-au înfățișat privirii. Nimic nu mai avea viață...

Totuși, nu eram singur. Dintr-o bancă s-au strecurat doi tipi, încărcăți cu saci și deosebit de bine dispuși. Le-am ieșit înainte. Ei s-au oprit, brusc.

Nu arătau jerpeliți; îmi aminteau mai degrabă de niște proxeneți. Unul avea o cicatrice roșie pe frunte. În fața mea se aflau doi hoți.

Niciodată n-am putut să sufăr oamenii care profită de suferințele altora. Câteva secunde am fost cuprins de furie, dar nu folosea la nimic dacă mă enervam. Trebuia să-mi păstrez mintea limpede. Am spus pe un ton rece:

— Duceți banii înapoi!

Tipii au rânjit. Cel cu cicatricea m-a întrebat batjocoritor:

— Cine crezi că ești, să ne dai nouă ordine?

— Am spus să-i duceți înapoi!

Cei doi au lăsat, cu mișcări încete, sacii plini de pe umeri.

Am bănuț ce urmează și am reacționat ca atare. De îndată ce sacii au atins pământul, m-am și năpustit asupra hoților ca o furtună.

Pumnii mi-au zburat prin aer. Mai întâi l-am luat în primire pe cel cu cicatricea. O lovitură năpraznică l-a proiectat, prin ușa de sticlă, înapoi în bancă. Pe al doilea l-am secerat cu muchia palmei.

Omul cu cicatrice și-a revenit și s-a ridicat.

M-am năpustit înainte, izbind în ușă. Ea a zburat spre interior, trântindu-l pe individ la pământ. Acesta s-a rostogolit mai departe pe pardoseala holului, cu nasul însângerat. Nu l-am lăsat să se scoale; l-am lovit până ce am obosit. Apoi am ieșit afară și am luat sacii, pentru a-i duce înapoi.

Intrarea în clădirea băncii rămăsese, ca prin minune, intactă. În schimb, înăuntru totul era distrus. Un obiect greu lovise clădirea dintr-o parte. Zidăria fusese împinsă în sala ghișeelor, iar bucăți mari de piatră zăceau la pământ ca niște monumente, îngropând sub ele scaune, birouri. Nu am văzut oameni. Probabil că și ei se aflau sub dărâmături.

Am părăsit banca intrând din nou în peisajul dezolant din Soho. Mai lipseau doar vulturii rotindu-se deasupra ruinelor.

În spate, spre Trafalgar Square, a explodat ceva. Coloana de fum se înălța amenințător. Am intrat pe o stradă lăaturalnică. Din nou aceeași imagine apocaliptică: clădiri dărâmate, mașini ciocnite una de alta. Dintr-o casă țâșnea apă. Probabil că era spartă o țeavă. M-am cățarat pe un slâlp rupt și de acolo am văzut barurile și tripourile distruse.

Cea mai rea însă era liniștea, O liniște nefirească, care îți călca pur și simplu pe nervi. Și această profundă tăcere de mormânt era întreruptă numai atunci când vântul împrăstia bucățile de carton și hârtiile. Am privit spre Teatrul Apollo –

numai ruine. Puțin mai încolo era Teatrul Queens Globe. Doar câteva fragmente mai rămăseseră din el.

Ce mai era întreg?

Peste drum am observat o clădire mohorâtă, din care lipsea numai acoperișul. Dar eu o cunoșteam bine, pentru că adeseori făcusem vizite aici. Era morga din Soho. Aici erau depuse victimele care pierreau de moarte violentă. Și din acestea erau destul de multe în cartier. O scară largă ducea la ușa ce atârna strâmb în balamale, iar ferestrele erau distruse. O mulțime de cioburi erau împrăștiate pe stradă.

M-am oprit pe loc, cuprins de o presimțire neagră.

M-am uitat pe trepte în sus și am văzut că ușa se mișcă. Dar nu vântul era cauza, căci apăsarea părea a veni dinăuntru. Apoi ușa s-a deschis cu o smucitură și în cadrul ei a apărut o arătare stranie.

Un mort viu!

* * *

Miriam di Carlo zâmbea.

Stătea la fereastra ei și privea Soho. Văzuse cum căzuse avionul și dăduse aprobator din cap. Da, totul decurgea în conformitate cu planul inițial. Ea prevăzuse asta.

S-a uitat din nou la cer, căutând imaginea ce-o tulburase. Dar cerul rămânea pustiu.

A răsuflat adânc. S-a dus în baie și a început să se machieze: puțin ruj pe buze, puțin fard pe pleoape... Și-a privit chipul mulțumită, trecându-și degetele prin părul bogat și răsucindu-se în joacă într-o parte și într-alta în fața oglinzii. Îi plăcea de ea însăși, așa cum îi plăcea lumea care o înconjură. Dintr-o dată, soarta intervenise, schimbându-i sensul vieții.

Și-a netezit cu grijă pulovărul de cașmir, care avea un decolteu adânc. Culoarea verde îi stătea bine. Fusta era scurtă, mulată, punându-i în evidență șoldurile, coapsele. A luat mantoul din

cuier, aruncându-l neglijent pe umeri, și a părăsit locuința. Pe hol era o liniște mormântală. În mod normal, locatarii ar fi trebuit să se arate speriați, dar oamenii se dovedeau reținuți, ca și cum ar fi știut despre ce era vorba.

Lângă casa liftului, o femeie zăcea ghemuită la pământ. Își ținea încă strâns în brațe sacoșa de cumpărături.

Liftul funcționa. Miriam l-a chemat, a așteptat până ce s-au deschis ușile și a intrat în el. A apăsat pe buton și a coborât. A traversat agale holul blocului. Singurele zgomote erau făcute de pașii ei. Portarul se afla în cușca lui, dar nu s-a mișcat. Miriam di Carlo a părăsit clădirea.

A strâmbat din nas enervată când vântul i-a suflat în față mirosul de ars. Și-a băgat amândouă mâinile în buzunarele mantoului și a pornit prin orașul cuprins de încremenire. Pentru că locuia la periferia cartierului Soho, n-a avut mult de mers până la locul unde se găseau primele case și mașini distruse.

Haosul nu o speria, dimpotrivă, o încânta. Și-a continuat drumul. Vântul se juca cu părul ei, răvășindu-l. O femeie frumoasă într-un peisaj încremenit în moarte. Niciun pictor din lume nu ar fi putut surprinde scena mai bine decât realitatea însăși.

A trebuit să facă multe ocoluri, pentru că drumul era mereu blocat de dărâmături. Dar Miriam nu s-a dat bătută. Își propusese un țel și voia să-l atingă. De câteva ori a văzut oameni, care însă nu au observat-o.

A traversat o stradă îngustă, a trecut peste un morman de ruine și a zărit o firmă de tablă care se legăna în vânt.

ATOMIC BAR.

Aceasta era ținta sa. Intuise exact că aici o vor duce pașii. În fața barului s-a oprit. Geamurile erau sparte, iar fotografiile cu dansatoarele de striptease fuseseră smulse de vânt. Deasupra intrării se afla o

femeie goală, făcută din tuburi fluorescente. Picioarele de sticlă erau sparte. Ușa nu mai exista.

Miriam di Carlo a intrat în bar. Priveliștea ce-a întâmpinat-o nu era prea îmbietoare: semiîntuneric, mese și scaune răsturnate. Rafturile păreau lovite de un ciclon. Nicio sticlă nu rămăsese întreagă. Mirosea a whisky, brandy și alte băuturi vărsate.

Miriam a strâmbat din nas. A luat-o spre dreapta, unde, lângă automatul de țigări, mai era și cel de muzică. Amândouă aparatele funcționau. Din primul și-a luat un pachet de țigări, în celălalt a introdus o monedă și a apăsat pe două butoane.

A tras un scaun, în timp ce brațul din aparat a ridicat automat un disc și l-a pus pe suport. Discul a început să se învârtă. Miriam s-a așezat alături, privind prin cutia de sticlă. Acul de safir s-a lăsat pe disc. În încăpere s-a auzit o melodie.

Song of Death – cântecul despre moarte...

* * *

Nu am intrat în panici, nu am luat-o la fugă, nu am făcut nimic necugetat. Am rămas ținut locului.

Nu era prima dată când eram confruntat cu cadavre vii. Luptasem deseori împotriva lor sau împotriva morților pe care vrăjitoriile îi scoteau din mormintele adânci.

Cel de aici nu părea a fi mort de mult, deși arăta respingător. Era acoperit numai cu o pânză gălbuie, care îi atârna pe trup și avea în mijloc o pată roșie, în locul unde sângele țâșnise din rană. Fața îi era scofâlcită, iar părul brun-roșiatic îi atârna pe frunte.

S-a holbat la mine. Ochii îi erau ca niște bile de sticlă, parcă dați peste cap. Gura era pe jumătate deschisă, îi lipseau dinții din față. S-a uitat fix la mine, dar am rezistat privirii.

Apoi am făcut câțiva pași înainte, scoțându-mi pistolul Beretta. În timp ce strigoiul cobora scările împleticindu-se, am ochit cu atenție. Acești zombi

erau ai dracului de periculoși. Trebuia să-i nimicești de îndată ce îi vedeai. Existența celui din fața mea îmi dovedea că în cazul acesta era vorba de magie neagră. Soho era praf și cenușă, morții se ridicau din nou și apocalipsul devenea realitate.

L-am lăsat să se apropie. Când ne-au despărțit doar trei trepte, am apăsat pe trăgaci. Am tras o dată și glonte l-a nimerit între ochi.

Zombi-ul s-a oprit, s-a clătinat, apoi și-a întins brațele în lături, ca și cum ar fi vrut să mă îmbrățișeze. S-a prăbușit spre mine, eu m-am eschivat, iar el a căzut la pământ. A rămas acolo, cu brațele și picioarele desfăcute.

Am respirat adânc. Lichidasem un strigoi, dar nimeni nu-mi putea garanta că era singurul. Morga era mare și probabil că aveam să mai întâlnesc și alte asemenea specimene.

Cu această certitudine, am urcat scările. M-am oprit lângă ușa deschisă și am privit înăuntru. De câte ori fusesem aici? Primul meu drum era întotdeauna în camera frigorifică de la subsol. După intrare, în dreapta, o scară de piatră ducea într-acolo. În față se găseau birourile, unde se rezolvau treburile administrative. Nu m-am îndreptat spre scară. Întrucât strigoiul se afla la intrare, probabil că el urcase din camera frigorifică și, deci, mă așteptam ca și alții să se afle prin apropiere.

Am auzit zgomote de pași în dreapta mea, în spatele unei uși pe care scria „medic șef”. Am lovit-o puternic. S-a izbit de perete, a dat să se închidă, dar am oprit-o cu piciorul.

Prin ferestre pătrundea suficientă lumină. Un zombi stătea ghemuit la pământ. O arătare muschiuloasă, lată în umeri, care se căznea să se scoale în picioare. Nu mă văzuse încă, întrucât privea fix în podea. L-am țintit în cap înainte de a se dezmetici. Strigoiul s-a prăbușit fără a mai apuca să se ridice de tot. Am tras adânc aer în piept. Mai lichidasem un adversar...

Acum mă preocupa subsolul, așa că m-am îndreptat spre scara de piatră. M-am uitat după colț și am văzut al treilea cadavru viu. Era cu cinci trepte în fața mea, avea brațele desfăcute și se rezemase de perete. Era o femeie, pe jumătate goală.

Am înghițit cu greutate, căci arăta groaznic. Ucigașul ei fusese probabil un sadic: îi tăiasse sânii cu cuțitul, îi spintecase pânțele... Dar acum femeia trăia din nou. Și mă voia pe mine.

I-am mers în întâmpinare și ea a întins amândouă mâinile vrând să mă apuce. I-am dat brusc un brânci de s-a rostogolit pe scări. S-a răsturnat de câteva ori până jos, însă până să se poată ridica, am ajuns lângă ea. Am scos din nou pistolul...

Femeia a murit pentru totdeauna.

Am privit la dreapta. În această zonă, coridorul era placat cu faianță. Urmându-l, ajungeam direct în marea sală de autopsii. Tremuram, căci aici jos era frig. Îmi auzeam ecoul pașilor. M-am uitat împrejur, dar nu mă urmărea nimeni.

Apoi am împins ușa cea mare. Nu era încuiată. La dreapta se afla laboratorul. La stânga, o altă ușă dădea în camera frigorifică. Ziua pătrundea prin luminatoarele situate pe peretele opus. Între laborator și camera frigorifică erau dispuse mesele pe care erau disecate cadavrele.

Camera era goală. Nu am văzut pe nimeni din personal. Asta m-a liniștit: am fost sigur că strigoii nu descoperiseră alte victime. M-am îndreptat spre camera frigorifică. Aici se găseau tărgile care erau scoase din sertarele mari.

Când am vrut să deschid ușa, un zombi a venit pur și simplu peste mine. M-am speriat atât de tare încât nu am mai putut sări înapoi. Brațele strigoiiului mi-au atins hainele, apucându-mă de un umăr. M-am clătinat ca amețit. Era cât pe ce să-mi pierd cumpătul când mi-am dat seama că încă mai strângeam pistolul în mână. Nu aveam timp de

pierdut, așa că m-am retras câțiva pași și am țintit. Încă un adversar mai puțin.

Acum drumul spre camera frigorifică era liber. Din păcate, lumina nu mai funcționa. Ochii mi s-au obișnuit însă cu semiîntunericul, astfel încât am reușit să deslușesc șirul lung de sertare mari. Câteva din ele erau trase. Le-am numărat, erau cinci. Lichidasem patru zombi, mai lipsea unul.

Deodată pielea de pe spinare mi s-a făcut ca de găină: în spatele meu auzisem un zgomot. M-am întors. Încă din răsucire am văzut arătarea. Era numai la un pas înapoia mea și ținea un cuțit mare în mâna dreaptă. Dracu' știe unde îl găsisese...

Din fericire, mișcările îi erau încete. Când cuțitul a coborât, m-am aruncat într-o parte, scăpând de împunsătură și l-am trântit la pământ pe strigoi. Fără să mai stau pe gânduri, i-am ochit fruntea. Un horcăit, apoi totul s-a sfârșit: zombi-ul era izbăvit definitiv.

Abia acum am simțit efectul ultimelor ore. Trecusem prin prea multe încercări și, cum e normal, am și eu limitele mele. Genunchii îmi tremurau, inima îmi bătea mai tare. M-am rezemat de perete, trăgându-mi sufletul. Era absolut necesar să-mi recapăt puterea de luptă.

În camera frigorifică nu se mișca nimic. Niciun cadavru nu mai ieșea din lăzile mari. Pentru mai multă siguranță, am verificat încă o dată, trăgându-le pe fiecare în parte. Toate erau goale. Asta m-a liniștit. Misiunea mea aici se încheiase.

Deodată, deasupra mea am auzit zgomote, râsete, o voce răgușită țipând ceva de neînțeles. Mai existau oare oameni în acest haos?

M-am strecurat prevăzător pe scară, mergând lipit de perete, pentru a nu putea fi descoperit prea repede. Nu vedeam nimic, auzeam numai vocile. Cineva a strigat:

— Ce să facem cu cadavrele? Noi avem nevoie de bani. Bani, biștari, parale, gologani...

Cel ce vorbea a râs. Imediat după asta s-a lovit de ceva, căci s-a auzit un sunet înfundat.

Tâlhari! Din nou, în preajma mea se aflau tâlhari... Am scrâșnit din dinți. Din câteva sărituri am urcat restul de trepte și am ajuns pe coridor.

În aceeași clipă, ei au ieșit dintr-unul, din birouri. Trei oameni de nimic, trei indivizi sălbatici, capabili de orice.

Și de crime...

„Cântecul despre. Moarte”.

Miriam di Carlo îl ascultase de trei ori, fiind convinsă că se potrivea acelor clipe, aceluia oraș. Și ea era sortită morții; fuseseră făcute toate pregătirile în acest sens. Mai trebuia rezolvat doar un singur lucru, dar asta nu mai constituia o problemă. Deocamdată nu era locul și nici momentul.

Miriam și-a luat un scaun și s-a așezat astfel încât să poată ține ușa sub observație. Voia să vadă ce se întâmplă pe stradă. Lângă scaun se afla una din măsuțele rotunde de la bar. Pe ea pusese un pahar și o sticlă intactă de vermut, descoperită întâmplător. A început să bea câte o înghițitură și să fumeze.

Nu de timp ducea lipsă. Ce însemna, de fapt, timpul? Era o noțiune relativă, puteai să-l folosești cum vrei. Nu, nu avea de gând să facă nimic cu timpul, deși el juca un rol important în calculele sale. Însă asta era deja de domeniul trecutului...

A privit împrejur. Decorațiunile interioare ale barului erau aproape distruse. De tavan fuseseră atârinate câteva modele de atomi, acum căzute la pământ. Discul se terminase din nou, dar Miriam nu a mai avut chef să-l pună încă o dată. A rămas pe scaun.

Din depărtare mai răzbăteau până aici ecourile surde ale exploziilor. Focurile se întindeau. Era inevitabil ca „ei” să atace din când în când câte o cisternă plină cu benzină și s-o incendieze. Pe ea,

toate astea n-o mai impresionau. Soarta rânduise lucrurile astfel. A aruncat țigara jos. Chiștocul s-a stins într-o baltă de sifon.

După un timp, s-a ridicat. S-a dus spre locul unde era instalat aparatul de proiecție. Căzuse de pe pedestal și zăcea la pământ. Alături se aflau rolele filmului pornografic. Plină de dispreț, le-a călcat în picioare.

S-a întors apoi la locul ei și s-a așezat din nou. A mai scos din pachet o țigaretă de foi și a dus-o la buze. Prin spațiul de la intrare a pătruns vântul de toamnă, împrăștiindu-i fumul din jurul gurii. Conserve goale se rostogoleau pe stradă, bucăți de hârtie zburau prin aer. Din când în când se auzeau împușcături.

Miriam a zâmbit. Aceștia, erau supraviețuitorii care se luptau între ei. Numai cei mai buni, cei mai duri aveau să depășească toate încercările, ajungând în final să lupte pentru cealaltă cauză. Londra fusese doar începutul – apocalipsul urma să se întindă peste întreaga lume.

Deodată a perceput un zgomot de pași: nu se auzeau de afară, ci de sub bar, acolo unde scara ducea în pivnița în care erau depozitate băuturile. „Ei” veneau.

Miriam di Carlo s-a ridicat. Automat, a aruncat țigara lângă celelalte chiștoace și și-a netezit fusta. A făcut câțiva pași înainte, astfel încât să poată observa și intrarea. Atunci a apărut primul.

Era un bărbat. Mergea puțin aplecat; avea părul cărunt, atârând neglijent peste față, Purta un costum închis și o privea pe tânăra femeie cu ochi necruțători. Sub braț ținea o carte, pe care o strângea ca pe un lucru extrem de prețios. Fața îi era scofâlcită și ridată. Printre riduri se vedeau fire țepoase de păr. Gura îi era întredeschisă, iar ochii în permanentă mișcare, ca să nu-i scape nimic.

Acest bărbat nu era un om, ci un demon important în ierarhia din adâncuri. El urmărea ca eșecurile suferite de unii demoni să fie pedepsite

cu asprime și îi făcea de fiecare dată plăcere să prezideze o judecată, pentru a-i încredința apoi pe cei condamnați stafiilor, stăpânii din lumea umbrelor.

Nu venise singur. Îl adusese cu el pe confidentul sau – împreună formau un cuplu inseparabil. Acesta a apărut și el din adâncul scării. Chipul nu i se distingea deoarece era acoperit de o glugă roșie, Partea de sus a corpului, dezgolită, era numai mușchi. În mâna dreaptă, demonul ținea o sabie. A privit femeia prin tăieturile glugii și s-a oprit la doi pași de ea, așteptând.

Și această arătare era bine cunoscută în lumea întunericului. Era vorba de însuși Destero, călăul demonilor. El și Maddox îi erau credincioși Asmodinei și, prin acțiunile lor, se străduiau să-i consolideze puterea. Miriam di Carlo s-a așezat din nou.

Și, imediat, cu ea s-a petrecut o schimbare. Fața i s-a lungit, s-a făcut mai lată și, simultan, ochii i-au căpătat o strălucire crudă. Pe fruntea devenită mai mare îi crescuseră două coarne întoarse, care-i dădeau un aer straniu, nepământesc. Pe scaun nu mai stătea Miriam di Carlo, ci Asmodina, fiica diavolului...

* * *

Râzând, cel din mijloc m-a privit fix, ca și cum ar fi vrut să mă înghită.

— Ia te uită pe cine am găsit? Ai scăpat și tu, cu tot rahatul ăsta?

— Da.

— Vorbăreț, nevoie-mare, nu-i așa?

Nu mă simțeam în apele mele, pentru că acești indivizi puși pe jaf erau foarte periculoși. În plus, se părea că prădaseră un magazin cu arme, pentru că niciodată în viața mea nu mai văzusem oameni atât de bine înarmați, excluzându-i bineînțeles pe soldați.

Fiecare din ei purta revolvere și pistoale de diverse calibre, un „Walther” ori un „Colt Ruger”,

dar și un „Smith and Wesson” 38, Pe umeri le atârnavă pistoale automate, iar pe corp centuri de cartușe. Scurtele lor de piele erau ornate cu insigne lucitoare. Am avut deseori de-a face cu rockeri, dar aceștia trei cred că erau dintre cei mai răi. Printre ei existau, desigur, și băieți de treabă. Observasem asta când îl vânasem pe Fenris, lupul demonilor. Aceștia de aici însă erau năvăliți în rele. Singura lege de care ascultau era violența.

Încă mai țineam în mână pistolul „Beretta”, dar unul din ei a îndreptat asupra mea automatul, cu degetul pe trăgaci. Nu se întrevedea nicio șansă pentru mine.

— Lasă arma jos!

Ordinul a venit din partea celui din mijloc, care părea să fie liderul acestui trio. Părul îl avea aranjat în manieră punk. La stânga și dreapta capului era tuns, numai sus îi rămăsese un soi de creastă stufoasă și roșiatică. Ceilalți doi aveau aproape aceeași pieptănătură. Oricum, craniile lor nu erau chiar atât de netede, le crescuseră deja primii țepi.

Întrucât nu m-am executat destul de repede, tipul cu automatul a tras. Rafala a șuierat la stânga mea și a intrat în perete, chiar lângă ușă.

Pistolul mi-a alunecat involuntar din mână. Șeful rockerilor a râs.

— Așa e bine, așa te vrem, maestre! Și acum, fă încet câțiva pași înainte!

M-am îndreptat spre el. Ceilalți doi s-au dat la o parte, formând un cerc al cărui centru eram. Câteva secunde nu au spus nimic, măsurându-mă doar cu cea mai mare atenție. Apoi, unul din ei a rânjit:

— De ce nu îl lichidăm? Nu crezi c-ar fi de datoria noastră, Punky?

Punky era, de fapt, șeful. M-a privit, a dat din cap și a ridicat pistolul automat, zicând:

— Așa-i, de ce să nu te împușc?

— Pentru că nu ai niciun motiv.

— Un motiv se găsește întotdeauna. De exemplu, nu-mi place mutra ta.

Da, într-un fel avea dreptate. Sentimente asemănătoare nutream și eu. Aștia nu mai erau oameni, erau niște specimene fără scrupule, care s-ar fi omorât între ei dacă din asta le ieșea vreun câștig. În orice caz, ei nu erau afectați de aceste evenimente înspăimântătoare, pentru că viața lor se derula într-o lume de dezordine și groază. Iar paraziții, hoții, ucigașii nu-și fac probleme de conștiință.

Nu am vrut să rup firul discuției; poate că la un moment dat aveau să devină neatenți. Am întrebat:

— De ce nu vi s-a întâmplat nimic?

— Pentru că suntem altfel.

— Cum, altfel?

— Noi ne impunem.

— În fața cui?

— Uită-te la tine, împutitule! În fața unuia ca tine ne impunem. Pricepi acum?

— E clar. Numai că eu nu v-am făcut nimic.

— Ba da. Doar și faptul că nu ești de-al nostru e un motiv suficient ca să te ciurim. A trebuit să ne luptăm ca să ajungem aici. Alții au încercat să fie mai tari decât noi. Mai sunt destui tipi în acțiune, poți să mă crezi. Dar numai cei destul de puternici vor găsi drumul spre „ea”.

Am devenit atent,

— Cine este „ea”?

Este o femeie care stăpânește în acest haos. Ea are nevoie de adepți și îi va avea.

O femeie! Nu putea fi vorba decât de una singură: Asmodina. Am întrebat de numele ei.

— Nu știu dacă așa o cheamă. Se poate.

— Nu cumva are două coarne pe frunte?

Cei trei au izbucnit în râs. Punky a cloncănit:

— Nu numai pe frunte, ci și pe nas!

Se credeau spirituali. Răspunsul însă mi-a dovedit că nu o văzuseră niciodată pe Asmodina,

sau pe acea femeie. Iar dacă o văzuseră, atunci probabil fusese sub altă înfățișare.

Indivizii începuseră să devină neliniștiți. Unul din cei doi își pierdu răbdarea:

— Omoară-l odată!

Cuvintele îi erau adresate lui Punky. Acesta a înclinat din cap.

— Da, e mai bine dacă moare! Trebuie să avem drumul liber...

Acum se cam îngroșa gluma. Tipii erau suficient de îndobitociți pentru a-și transpune intențiile în faptă. Nu prea știam cum aveam să ies din această încurcătură.

— Ăsta a omorât câțiva pe aici. Afară, în fața scării, era lungit unul, o figură ciudată... Nu numai că arata ca un cadavru, dar chiar era.

Într-un fel, acest paradox corespundea adevărului, Punky a remarcat:

— Suntem doar la morgă.

— Exact, șefule! Știu precis că aici au fost depuși doi: Kid și Rocky. Au fost lichidați de copoi.

— Îmi amintesc de treaba asta. Kid a fost prietenul meu. M-am supărat rău că l-au omorât. Mi-am jurat atunci să dobor orice sticlete care îmi pică în mână. Și tu arăți ca un sticlete. Sau mă înșel?

Punky m-a privit cu atenție. Nu avea sens să mint. Dacă m-ar fi percheziționat, ar fi găsit oricum legitimația, așa că am recunoscut că sunt polițist.

— Mi-am închipuit. Dar nu ești un copoi de rând.

— Scotland Yard.

— Oho!

— Șefule, atunci poate muri pentru prietenii noștri...

Punky a aprobat din cap. În ochii lui, două bile reci de oțel, am citit o hotărâre de neclintit. A

ridicat ușor pistolul automat. Gura i s-a strâmbat într-un rânjet.

Rafala nu m-ar fi ocolit, eram prea aproape de el. Și un copil m-ar fi putut împușca. Totuși, mi s-a acordat încă o ultimă amânare. Unul din cei doi punkiști a chicotit:

— Știu ceva mai bun.

— Ce anume?

Am răsuflat puțin. O mică amânare, desigur, nu-mi strica. Totuși, neliniștea nu m-a părăsit. Ce mă mai aștepta oare?

— Noi i-am văzut atunci aici pe Kid și pe Rocky, îți amintești, Punky?

— Sigur, zi mai departe!

— Ai răbdare! Țin minte și acum rânjetul strâmb al acelui copoi, când ne-a dus la subsol și a tras din perete lăzile frigorifice...

— Vrei ca pe sticletele ăsta să-l băgăm într-o ladă din alea?

— Păi sigur! Așa, cel puțin, se menține și el mai mult...

— Ideea e bună, chiar excepțională. Îl băgăm pe sticlete în ladă, unde o să înghețe încet-încet.

Punky a început să râdă. Eu nu prea aveam de ce mă amuza. Aștia trei îmi pregăteau o moarte groaznică. Un glonte ar fi fost mai onorabil.

— Ei, copoiule, cum îți place?

Am tăcut. Cel din stângă mea a croncănit:

— Asta a făcut deja pe el.

— Stânga-mprejur!

Ordinul a venit scurt. M-am întors. Apoi, vocea lai Punky:

— Știi drumul! Drept înainte și apoi în jos pe scări.

Am pășit înapoi spre capul scării. M-am oprit în fața primei trepte și am privit în jos. Mi se părea că am înaintea mea intrarea în infern. De fugă sau rezistență, nici vorbă! Deși îmi trecuse prin cap s-o iau la goană, până la urmă gândul m-a îngrozit. Nu

voiam să mor: poate că, totuși, se ivea vreo posibilitate de a scăpa!

Am simțit în spate țeava automatului.

— Dă-i drumul mai departe!

Am pășit pe prima treaptă, pe a doua. Cei trei erau în urma mea. Auzeam clinchetul insinelor lor, pașii apăsați, amenințători. Din când în când, cineva mă împungea din spate cu pistolul. Jos erau încă întinși zombii lichidați de mine. Punky a spus:

— Da' știu că ăsta a făcut curățenie pe aici!

Am intrat în camera de autopsii, apoi în cea în care se aflau și sertarele frigorifice. A trebuit să mă opresc.

— Ce ladă alegem?

— Aș propune numărul treisprezece, șefule!

— Da, e bine.

Am auzit pași îndepărtându-se. Unul dintre ei a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre uriașele sertare frigorifice din perete. Deoarece era cam întuneric, a fost silit să se apropie de ele pentru a recunoaște numărul. A pășit spre dreapta și a exclamat:

— Treisprezece! Aici!

— Ia-o înainte!

M-am pus în mișcare. Cel din față a tras lada afară, aproape fără zgomot. Pe spinare, pielea mi s-a făcut ca de găină. Am făcut câțiva pași în câteva secunde. Apoi m-am oprit în dreptul lăzii. Am simțit în spate țeava pistolului.

— Urcă, copoiule!

Cunoșteam aceste coșciuge mobile. Puteau suporta destulă greutate. Mi-am rezemat mâinile pe margine și m-am săltat în sus. Indivizii au înconjurat lada. Punky stătea la capăt, ceilalți doi pe flancuri.

M-am întins pe spate. Cei trei au coborât armele. Am privit gurile țevelor și fețele lor rânjite. Punky a spus râzând:

— Gata, copoiule! Aici o să crăpi, ca un mizerabil!

Apoi a împins sertarul!

* * *

S-a făcut deodată întuneric. În spatele capului meu, lada frigorifică se închisese cu zgomot. Nu mai aveam posibilitatea de a mă elibera cu propriile mele puteri. Se părea că de data asta nu mai aveam scăpare. Nu mai exista nimeni care să mă ajute.

Liniște și beznă adâncă. Totodată, aveam mai puțin oxigen decât într-un coșciug. Mai stătusem cândva într-o asemenea cutie mortuară și fusese cât pe-acți să dau ortul popii. Treptat-treptat, spaima punea stăpânire pe mine.

Mi-am auzit mai întâi bătăile inimii. Le-am simțit în coaste, într-un ritm puternic, care îmi rezona în țeastă. Deși era frig, sudoarea mi se scurgea pe frunte, mi se lipea de trup și de haine. E greu să te obișnuiești cu gândul morții. Iar acum, după Shao și Suko, venise rândul meu...

Mi s-a făcut și mai frică. Deși aș fi vrut să țip, m-am stăpânit, astfel că respiram cu grijă, numai pe nas. Voiam să-mi amân cât mai mult moartea, deși nu avea sens. Ea venea oricum.

Stupiditatea soartei! Nu Asmodina sau dr. Tod mă băgaseră în această închisoare, ci alții, criminali obișnuiți. Poate că fusese greșeala mea. Mă concentrasem ca întotdeauna asupra forțelor întunericului și-i uitasem pe ceilalți, deși demonii își recrutau slugile tocmai din rândul celor mai nemernici indivizi.

Dar, de fapt, de ce îmi mai băteam capul? Oricum, în curând nu avea să mă mai doară nimic. Nu era nevoie să-mi fac gânduri în legătură cu alții, trebuia să-mi concentrez mai bine atenția asupra propriei mele persoane. Dar mai era oare ceva de gândit?

Oxigenul se împrăștia rapid. În vreme ce respiram, m-a apucat o ușoară amețală. Tâmpilele îmi zvâcneau dureros, iar creierul părea a-mi da în clocot.

Fără îndoială, se apropia sfârșitul. M-am întrebat câtă vreme mai puteam rezista. Zece minute, cinci sau numai trei? Cel mult cinci, apoi totul avea să se termine.

De cinci ori câte șaizeci de secunde până la moarte. Un timp cumplit de scurt, dar și destul de lung, dacă trebuia să te chinui ca mine. Aerul abia mai era respirabil. Inima îmi bătea nebunește, sângele pierdea oxigenul, se îngroșa. În curând aveam să-mi pierd cunoștința. Cu atât mai bine, scăpăm de suferință!

Deja de acum nu mai era complet întuneric în temnița mea. În fața ochilor zăream cercuri roșii ce se involburau în jurul meu. Țeasta părea că vrea să-mi explodeze, în racla strâmtă mă zbăteam ca peștele pe uscat. Am început să gem. Intuiam că figura mea nu mai era decât o caricatură. Am deschis larg gura, picioarele îmi zvâcneau. Duceam o luptă disperată împotriva morții care mă încolțise fără milă.

Rareori în aventurile mele mă mai întâlнисem cu o situație atât de păcătoasă. Nu mai știam ce să fac, nu mai aveam nici gânduri, nici sentimente, eram condus numai de instinct. Viața mea se apropia, secundă cu secundă, de momentul opririi finale.

Horcăiam, saliva îmi curgea pe buze, vedeam lumini orbitoare care se reverberau în fața ochilor mei și mă copleșeau. Spaima devenise insuportabilă.

Am zărit deodată imagini colorate, dar n-am putut să recunosc ce reprezentau, pentru că se întrepătrundeau, devenind un talmeș-balmeș de culori. Așa arăta sfârșitul? Mai mult ca sigur; altă explicație nu exista.

Când îmi încheiasem socotelile cu viața, s-a întâmplat minunea: brusc, lada s-a deschis!

La început, nu mi-am dat seama. Am simțit numai că primesc din nou aer, pe care însă plămânii mei nu îl puteau suporta, pentru că trebuiau mai întâi să se obișnuiască cu asta.

Oxigenul îmi înțepa pieptul, provocându-mi dureri. Frica era încă atotputernică. Treptat însă, am început să mă liniștesc.

Imaginile colorate dispăruseră. Încet-încet, am început să văd mai clar, chiar dacă, parcă, numai ca printr-un văl. Fiind întins, am observat deasupra mea tavanul luminat, i-am distins crăpăturile, am mai zărit lampa, în patru colțuri, stinsă.

Am respirat adânc. În plămâni mi-a intrat aerul proaspăt. Apoi am început să tremur din tot corpul: abia acum simțeam frigul ce mă învăluia.

Totuși, cine mă salvase?

În acea clipă putea să fie chiar dr. Tod, și tot nu mi-ar fi păsat. Principalul era că aveam aer.

— Ți-e mai bine?

Am auzit întrebarea, dar nu l-am văzut pe cel care o pusese. Vocea îmi era însă foarte cunoscută. Am vrut să spun da, însă din gât nu mi-a ieșit niciun sunet. M-am încordat și am întors capul într-o, parte.

Salvatorul meu stătea alături. Era un prieten, nimeni altul decât Myxin, vrăjitorul!

Zâmbea. Și am văzut pe chipul lui cât era de bucuros, banditul! Purta aceeași haină lungă și avea aceeași piele verzuie. Și-a trecut mâna prin păr și a spus:

— Se pare că am ajuns la timp.

Am zâmbit strâmb. L-am întrebat:

— Cum ai reușit să dai de mine?

Glasul meu a sunat dogit, dar Myxin m-a înțeles.

— Am să-ți povestesc mai târziu.

Epuizat, am încuviințat din cap. Principalul lucru era că mă găsisese. Când eram închis, nu mai crezusem că există încă ființe care să se gândească la mine.

— Poți să te miști?

— Să încerc.

Myxin m-a ajutat să mă ridic. Când m-am întors pe o parte, m-a cuprins amețeala. Totuși, am sărit

la pământ. Am aterizat bine, dar pereții, pardoseala, întreaga cameră au început să danseze în fața ochilor mei. Abia acum se făceau simțite efectele lipsei de aer. Parcă eram beat, și încă pe un vânt de gradul șapte. Dacă nu m-ar fi sprijinit Myxin, aș fi căzut cât eram de lung.

— Ai trecut printr-o încercare grea.

— Grea, într-adevăr!

M-am întors și m-am proptit cu amândouă mâinile de marginea lăzii. Aproape toate celelalte sertare frigorifice erau trase, Myxin mi-a dat explicația:

— A trebuit să te caut...

— Dacă ar mai fi durat câteva secunde, aș fi fost terminat.

Micul magician a băgat mâna în buzunarul paltonului și a scos pistolul Beretta.

— L-am găsit sus.

I-am zâmbit recunoscător, apoi, înfrigurat, mi-am recuperat arma. Cei trei o abandonaseră, nu avuseseră nevoie de ea pentru că erau, oricum, înarmați până în dinți. M-am uitat dacă cartușele mele speciale mai erau în încărcător. Erau... Am băgat liniștit pistolul în buzunar.

Am făcut câțiva pași și m-am rezemat de perete. Nu eram complet restabilit, urmările primejdiei de moarte prin care trecusem se mai făceau încă resimțite.

Myxin a observat asta și m-a lăsat în pace. După câteva minute, mi-am revenit. Mă chinuia doar o sete cumplită. Micul vrăjitor m-a întrebat:

— Ai lichidat câțiva zombi, nu-i așa?

— Da, au apărut brusc în calea mea. Probabil că fuseseră depuși aici jos.

— Iar înaintea catastrofei erau deja morți...

— Întocmai. Și atunci, ce concluzie putem trage?

— Că toate se datoresc Magiei Negre.

— Iar în spatele ei se ascunde cumva Asmodina?

Myxin a dat din cap afirmativ.

— Știi asta precis?

— Sigur. Am intuit catastrofa, dar nu am putut face nimic, nici măcar să te avertizez. Totul a decurs prea repede, pe neașteptate...

Am spus cu voce stinsă:

— Suko și Shao sunt morți.

— Știu.

— Și totuși...

— Asta-i situația!

— Dar au fost și prietenii tăi!

— Trebuie neapărat să comentezi moartea fiecărui prieten?

Nu I-am înțeles. Totul era prea ciudat. Myxin vorbea ca un străin, cel puțin din punctul meu de vedere. De aceea nu am mai insistat, ci am vrut să știu cum ajunsese aici.

— După cum știi, tot mai încerc să-mi recapăt forțele. Este foarte greu, poate chiar imposibil. O parte din ele le-am recuperat, totuși. Numai că Asmodina nu trebuie să observe nimic, altfel m-ar nimici fără milă. Din fericire, în ultima vreme a fost ocupată. A pregătit minuțios această lovitură și nu a mai avut timp de altceva. Am reușit să-mi întind antenele și să intru în legătură cu un demon care-i cunoștea intențiile. Acest demon nu și-a dat seama că a vorbit cu mine, întrucât l-am contactat printr-un mediu. Astfel am aflat ce plănuia Asmodina. Am venit imediat la Londra, vrând să încerc, pe cât posibil, să împiedic dezastrul. Dar am ajuns prea târziu. Orașul se afla deja sub influența ei. Asmodina a creat o zonă magică în centrul orașului, transformând Soho într-un haos. Câteva clădiri mai sunt încă în picioare, dar, așa cum bănuiesc, ea va face totul una cu pământul. Și, în plus, caută colaboratori, nemernici care să lupte de partea ei. În acest infern pe care îl vezi mai trăiesc și indivizi care nu se dau în lături să-i ucidă pe alții, dacă văd în asta un avantaj. De asemenea specimene are nevoie Asmodina – marionete în

măinile ei. Îi poate dirija, îi poate conduce. Ea jonglează cu spaima, atingându-și unul din primele scopuri. Printre ruinele acestui oraș operează deja mai multe bande și numai cei puternici supraviețuiesc. Ceilalți sunt nimiciți. Iar cei mai ticăloși dintre ticăloși vor avea plăcerea să intre în slujba Asmodinei. Înțelegeți acum, John Sinclair?

Dacă înțelegeam? Acum vedeam atacul celor trei tâlhari într-o cu totul altă lumină. Cu cât lăsau în urmă, în drumul lor de coșmar, mai mulți morți, cu atât prestigiul lor în fața fiicei diavolului era mai mare. Ar fi trebuit să intuiesc asta din discuția avută cu Punky. Asmodina voise haosul și-l obținuse. Ea ieșise învingătoare în acest joc.

Am văzut privirea lui Myxin. Vrajitorul nu mai zâmbea. Fruntea îi era încrețită. A murmurat:

— Pot să-mi imaginez ce gândești.

— Nu sunt deloc gânduri optimiste. Asmodina a reușit.

— Poate că nu pe deplin.

— Ce vrei să spui?

— Dedu singur, John! Eu nu te pot ajuta. Zona de acțiune a Asmodinei este prea aproape de mine.

Myxin vorbea din nou în parabole. Nu pricepeam mare lucru din ceea ce spunea. Aveam impresia că era mult mai bine informat decât dorea să mărturisească și i-am spus-o.

— Nu, John, nu știi prea multe. În orice caz, cunosc puține lucruri cu exactitate. Odinioară am fost puternic, dar acum nu mai sunt. Asmodina nu te-a învins numai pe tine, ci și pe mine.

— Totuși, ai îndrăznit să vii la Londra.

— Bineînțeles, deși...

Am așteptat o explicație, dar nu am primit-o. Myxin era mai enigmatic decât de obicei. De unde trebuia să-mi încep deducțiile, pentru a afla adevărul? Am mai făcut o încercare să-l câștig:

— Pornim împreună împotriva Asmodinei?

A ridicat amândouă mâinile și a clătinat cu putere din cap.

— Nu! Niciodată! Nu am nicio șansă.

Nu eram întru totul convins. După părerea mea, el își subestima intenționat puterile, și se părea că asta îi făcea chiar plăcere. N-am mai insistat pe această temă, schimbând subiectul.

— De fapt, cum m-ai găsit?

A ridicat din umeri și a spus zâmbind:

— Întâmplare, noroc, intuiție... Poți să-ți alegi una din ele.

M-am arătat sceptic.

— Nu cred c-a fost vorba de niciuna. Ai știut precis unde eram ținut prizonier.

— Nu, asta nu! Dar știam că te afli undeva, prin apropiere.

— Totuși, Soho e mare.

— Am căutat peste tot. După un timp, i-am văzut pe cei trei rockeri. Discutau cu voce tare, lăudându-se cu ceea ce făcuseră. Unul vorbea de un copoi care crăpa la morgă. Așa te-am găsit.

— Grozav, într-adevăr! Și acum, ce ai de gând să faci?

Myxin a arătat spre scară.

— Dispar, pentru că nu mai e nevoie de mine.

— Te eschivezi?

— Nu.

— Am presupus, totuși, că nu mă vei părăsi la ananghie...

— Mi-e frică de Asmodina!

Răspunsul a venit prompt. Nu prea aveam ce obiecta.

— Atunci, crezi că se află pe undeva prin preajmă?

— Și asta este posibil.

M-am înnegurat din nou. Myxin, Asmodina, ruinele, moartea prietenilor mei – toate piese ale unui uriaș joc cu frânturi de imagini. Trebuia numai să le pun în ordine. Dar nu era chiar atât de simplu să dai de capătul unui fir într-o asemenea încâlceală. Prea multe lucruri erau neclare. Myxin

vorbiise în parabole, asta nu-mi plăcea. Am încercat să-l iscodesc în continuare:

— Rămâi prin apropiere?

— Da, dacă pot.

I-am replicat sarcastic:

— Răspunsul ăsta puteam să mi-l dau și singur!

Myxin s-a întors și a plecat. Ajuns în capătul scării, a mai făcut un semn cu mâna, apoi l-a înghițit întunericul.

Am rămas singur. Am găsit în buzunar pachetul de țigări și am aprins una. Am fumat alene. M-am gândit cum să procedez în continuare. Concret vorbind, nu puteam aborda sistematic acest caz, deoarece nu cunoșteam suficiente detalii. Trebuia, ca și până acum, să umblu prin orașul distrus și să las rezolvarea situației pe seama întâmplării.

Asta nu îmi convenea deloc. Instinctiv, mi-am aruncat privirea spre ceas, dar mi-am amintit că îl uitasem la Scotland Yard. Nu puteam măsura timpul. Oricum, însă, ceasul se oprise la ora cinci... Avea acest fapt vreo legătură cu evenimentele petrecute? Intrasem oare într-un tunel al timpului? Erau întrebări care mă preocupau, dar la care nu aveam deocamdată vreun răspuns.

Trebuia să plec. Am stins chiștocul cu pantoful și am urcat nestingherit pe scară. Nici sus nu m-a oprit nimeni. Strigoii nu se mai mișcau. Am coborât treptele de la intrare și am pășit în stradă. Priveliștea de sfârșit de lume m-a lovit din nou în plin.

Ruine, cenușă, prăpăd. Tabloul pieirii dramatice civilizației se întindea de jur-împrejur. Mirosul de ars plutea în continuare în aer. Departe, spre nord, am văzut dansul flăcărilor. Acolo clădirile incendiate mai ardeau încă și nu era nimeni să stingă focul întesit de vântul de noiembrie. Nu am mai văzut sau auzit pe nimeni. Nu mai răsunau împușcături. Liniștea de dinaintea furtunii...

După câteva minute, am ajuns într-o intersecție. Am luat-o la dreapta, pe o stradă îngustă. Partea stângă era în ruine, dar partea dreaptă rămăsese întreagă.

Magazine, saloane de masaj, shopuri porno, cinematografe, restaurante. Peste tot domnea o tăcere adâncă. Am aruncat o privire într-un bar, apoi în altul. Atunci am văzut oamenii...

Stăteau nemișcați, culcați sau pe scaune, parcă loviți de trăsnet. Într-un local de striptease, dansatoarea era căzută pe scenă. M-am oprit. Deși Myxin făcuse numai afirmații vagi, am început să înțeleg. Comparația cu trăsnetul nu era chiar atât de hazardată. Era oare posibil ca Asmodina să fi omorât oamenii cu un fulger nevăzut? În mod sigur, peste Soho se formase o uriașă cupolă magică, a cărei influență se exercita asupra tuturor. Cei vii piereau, cei morți reveneau la viață.

În acel moment am zărit cadavrul. L-am recunoscut: era bărbatul care fusese ucis cu un pieptene de către nevastă-sa. Strigoii a ieșit clătinându-se dintr-un gang și s-a oprit când m-a văzut. A întins brațele; avea probleme cu echilibrul. S-a îndreptat către mine, bâțându-se ca o marionetă. L-am lăsat să se apropie. Eram pregătit de atac. Dar nu a fost nevoie să-mi folosesc arma. Alții mi-au luat-o înainte. Cunoscuți de-ai mei, nu tocmai binevoitori...

Dinspre poarta de unde ieșise strigoii am perceput un sunet puternic, care îmi era familiar, un sunet ce se aude atunci când cineva ambalează un motor.

Atunci au apărut, țâșnind pe poartă, doi indivizi de care nu apucasem să mi se facă dor: camarazii lui Punky. Erau cu o motocicletă Honda masivă. Cel din spate își agita pistolul automat, țipând și acoperind zgomotul motorului. Am sărit înapoi și m-am ascuns într-un gang. Nu voiam ca tipii să mă descopere prea repede... Cel care conducea a împins motocicleta mai înainte și a virat atât de

brusc, că Honda era aproape să se răstoarne. A reușit s-o redreseze în ultima clipă.

Zombi-ul s-a întors. Mă uitase pe mine; acum avea un alt adversar. Cei doi rockeri au rămas în mijlocul străzii. Cel din spate a urlat:

— Fii atent!

A ridicat pistolul automat și a tras. Strigoiul se îndrepta spre ei când gloanțele l-au nimerit în plin. Rafala l-a aruncat înapoi și l-a doborât. Indivizii au început să râdă. Sigur de reușită, cel ce trăsesese a coborât arma. Dar deodată a făcut ochii mari.

Cadavrul s-a ridicat. S-a îndoit din spate, s-a sprijinit și a ajuns din nou în picioare. Trupul lui arăta îngrozitor. De spaimă, cel din față a blocat motorul. Se părea că era prima lor întâlnire cu un zombi... Cel cu automatul a urlat:

— Nu mai pot! Nu poate fi adevărat! Nuuuu...!

A sărit de pe Honda și a fugit într-o parte, în timp ce celălalt rămăsese pironit locului. Apoi arătarea s-a apropiat. Cu amândouă mâinile l-a apucat pe punkist de reverele hainei și l-a trântit la pământ. Motocicleta s-a răsturnat și l-a prins pe nefericit sub ea. Acesta a început să țipe ca din gură de șarpe, conștient că nu mai avea scăpare. Complicele lui nu s-a sinchisit. A rămas nemișcat, câțiva pași mai încolo, și a privit cum strigoiul se apleacă încet, sigur de victima sa.

Eu aș fi putut interveni în clipa aceea, dar nu am făcut-o. Individul voise să mă ucidă cu sânge rece, iar acum trebuia să-și primească măcar o parte din pedeapsă. Celălalt m-a văzut când mi-am părăsit ascunzătoarea, dar privirea îi era atât de năucită că abia m-a băgat în seamă.

Strigoiul a atins cu mâinile corpul celui căzut. Mâini reci, mâini de mort...

Rockerul a început să urle și mai tare, făcând spume la gură. Atunci am intervenit. L-am prins pe zombi de umăr și l-am tras înapoi. A căzut la pământ. Între timp am scos pistolul. L-a văzut și a dat să-și apere, capul cu brațele. Am fost însă mai

rapid decât el și i-am trimis un glonte chiar între ochi, Cu un ultim horcăit, strigoiul s-a contorsionat, după care a rămas nemișcat.

M-am întors repede, căci celălalt rocker se afla în spatele meu. Și el era un dușman. Dar individul era prea speriat ca să se gândească să mă atace. Totuși, n-am vrut să mai risc, așa că i-am expediat o lovitură puternică. S-a clătinat amețit, apoi s-a prăbușit pe caldarâm, fără cunoștință.

Venise vremea să mă ocup de primul individ. Nu putea ieși de sub motocicletă și mă privea cu un aer de implorare. Dar am văzut și frică în ochii lui.

Mi-a trebuit un timp până să salt motocicleta. I-am lăsat suportul în jos și am fixat-o. Apoi l-am întrebat pe rocker:

— Ai ceva rupt?

— Nu știu...

M-am aplecat și i-am pipăit picioarele. A gemut, dar l-am liniștit:

— Probabil sunt numai contuzii. Ridică-te!

— Nu pot.

L-am privit disprețuitor. Așa erau toți cei de felul lui: puternici în haită, slabi și neajutorați când rămâneau singuri. Nu suportau durerile, dar le puteau provoca altora. I-am dat mâna.

— Scoală-te!

S-a ridicat, opintit, în picioare. M-am uitat la el lung, până ce și-a plecat capul. L-am prins de guler și i-am spus:

— Și acum, ascultă-mă bine, băiete! De data aceasta pe tine și pe complicele tău vă las să plecați. Dar să n-o luați drept un permis de liberă trecere. Cel mai bun lucru pe care-l puteți face este să vă ascundeți. Dați-vă la fund, până trece totul. Dacă mai pun o dată mâna pe voi, nu mai scăpați așa ușor! Câți ani ai?

— Nouăsprezece!

— Și la nouăsprezece ani ești deja criminal!

— Nu! N-am nicio crimă pe conștiință. Eu...

M-am uitat muștrător la el și a tăcut, plecându-și din nou capul.

— Unde este șeful tău?

— Habar n-am! Ne-am despărțit, nu a mai vrut să participe la tot bâlciul ăsta.

— A spus unde vrea să se ducă?

— Nu.

— Sigur?

Tânărul mi-a suportat privirea. Mi-am dat seama că nu minte. I-am spus:

— Okay, poți să dispari! Și ia-l și pe celălalt cu tine.

A înghițit în sec, încuviințând din cap. A înaintat câțiva pași, oprindu-se lângă tovarășul lui, l-a ridicat ca pe un balot și l-a aruncat pe umărul stâng. Apoi s-a îndepărtat ca un câine bănut, abandonând motocicleta.

Dar pe mine tocmai ea mă interesa. Nu consideram că ar fi un furt dacă o împrumutam. Mă aflam doar într-o situație excepțională. Cei doi rockeri dispăruseră. Un munte de moloz îi ascunsese privirilor mele.

Am îndepărtat suportul și am pornit motorul. Torsul lui era o adevărată muzică pentru urechile mele. Mulțumit, m-am urcat pe șa. Acum mă simțeam mai bine. Am oprit lângă pistolul automat. De ce să nu-l fi luat? Era, oricum, la îndemână, iar dacă trebuia să mă apăr, puteam economisi gloanțele de argint. În fond, ar fi fost deosebit de util împotriva unor adversari normali. Am pus arma în poziția „foc cu foc”, apoi am demarat.

Am trecut încet prin cartierul de distracții din Soho. Arăta deprimant, mai rău chiar decât îmi închipuisem. Câteodată, printre porțile sfărâmate, vedeam în curțile interioare mișcări grăbite, azeam împușcături sau țipete.

Am ajuns apoi într-un mic scuar unde creșteau niște ulmi înalți. Se mai aflau și acum acolo, dar erau îngropați sub ruinele unei case care se

prăbușise peste ei. Câteva crengi ieșeau ca niște brațe dintre dărâmături.

Am dat să ocolesc acel loc, am parcurs câțiva metri, apoi înaintarea a devenit imposibilă. Puteam doar s-o iau la dreapta, unde era o stradă liberă. În față, pe stânga, se înălța o grămadă enormă de moloz. Am mai aruncat o privire în urmă. Și atunci l-am văzut...

Stătea pe un munte de dărâmături. Își alesese, într-adevăr, locul cel mai înalt, dominând împrejurimile ca un monument. Dar nu era niciun monument.

Cel care trona acolo sus era Destero, călăul demonilor...

* * *

Am întors și am frânat. Motocicleta s-a oprit. Am pus picioarele pe pământ, ca să pot avea echilibrul necesar.

Destero arăta ca un mare învingător. Își ținea mâinile pe mânerul sabiei, iar vârful lamei se sprijinea de o piatră. Ca de obicei, purta numai glugă și pantaloni lungi, strâmți. Cizmele abia i se zăreau. Aș fi dat mult să văd cum arăta la față, dar știam că ăsta o să rămână secretul lui. Ne-am privit țintă.

M-a cuprins furia. Mi-am amintit de momentele din trecut când era cât pe ce să-l prind. M-am gândit și la aventura din lumea morților, când ucisese în fața ochilor mei o fată, fără să-l pot împiedica.

De atunci îl urâsem și mai mult. Și el știa asta. Iar acum stătea triumfător pe mormanul de moloz și se bucura că mă poate sfida.

Apoi i-am auzit vocea tunătoare năvălind spre mine:

— John Sinclair! Știu că dorința ta cea mare este să mă distrugi. Dar nu vei reuși, te asigur! A venit timpul nostru! Asmodina a făcut să triumfe, în sfârșit, haosul și groaza. Londra se sufocă în acest apocalips. Frica le taie tuturor răsuflarea. Cât

despre tine, ultimele speranțe ți se vor spulbera curând! Noi am câștigat!

Avea dreptate, cu siguranță. Dar nu aveam chef să mă angajez într-o dispută. Am pornit motorul și am plecat.

Râsul lui m-a ajuns din urmă. Provocându-mi aproape o durere fizică. Când am aruncat o privire peste umăr. Destero dispăruse.

Am devenit și mai prudent când am intrat pe următoarea străduță. Și atunci am auzit muzica... La asta nu m-aș fi așteptat niciodată. Într-un oraș mort, peste care domnea spaima, să răsună muzică... Am oprit și am rezemat Honda de un zid prăbușit. După ce zgomotul motorului a amuțit, am putut să percep mai bine melodia. Probabil răzbătea dintr-unul dintre baruri; oricum, se potrivea cu întreaga situație.

Song of Death – cântecul despre moarte!

Acompaniament pentru diavol! M-au trecut fiori când am traversat strada și mi-am îndreptat pașii spre barul care se numea ATOMIC. Ușa fusese spulberată. Sunetele veneau din partea dreaptă.

Era necesar să arunc o privire prin preajmă. Bine-înțeles, mă așteptam la o cursă, dar eram pregătit în consecință. Odată și odată tot trebuia să aibă loc înfruntarea.

M-am oprit la un pas în fața intrării. Am văzut vitrinele sparte și fotografiile provocatoare de pe jos. Apoi mi-am luat inima în dinți și am pătruns în bar.

În aceeași clipă, muzica a amuțit. Discul se terminase.

Pe moment, liniștea m-a enervat. Am rămas în prag și am simțit pe umărul drept apăsarea pistolului automat. M-am întrebat dacă nu era ridicol să car arma cu mine aici.

Dar ce mai era normal în această situație blestemată și ce putea fi considerat anormal? Nu știam. Deodată s-a auzit o voce de femeie, care mi-a întrerupt gândurile.

— Veniți mai aproape, nu-i niciun pericol!

Să îi fost oare Asmodina? Stătea în acest bar și mă aștepta? Puțin probabil, nu era genul ei. Fiica diavolului avea întotdeauna nevoie de o ambianță specifică.

M-a întâmpinat un fum dens de țigară. Am văzut chiar în fața mea punctul de jar. Femeia fuma așezata pe un scaun, picior peste picior. Probabil voia să facă o impresie puțin vulgară, dar nu reușea. Asta trebuie să fie o calitate înnăscută. Or, femeia din fața mea nu era deloc vulgară.

Era o doamnă. Una adevărată, nu din cele cu meserie pe orizontală. Mi-a trezit curiozitatea. Într-un oraș al ruinelor și al groazei părea o plantă delicată a speranței. Mi-a zâmbit când mi s-a adresat:

— Salut, colega!

— Cum ați spus?

— Nu suntem colegi? N-am rămas singuri, părăsiți în acest haos?

— Poate...

Plimbându-mi privirea, am văzut toată harababura, ce domnea în bar. Am simțit o nevoie imperioasă să beau ceva. Am întrebat:

— Există ceva de băut?

— Vă pot servi un vermut. Nu știu dacă au mai rămas și alte sticle întregi.

— Nu asta vreau. Mi-e sete și aș dori ceva fără alcool.

— În această privință nu vă pot ajuta.

M-am dus în spatele tejghelei. Am călcat în whisky și lichior. Mirosul era greșos. În mod normal, sub tejghea trebuiau să se afle casetele frigorifice. Așa era și aici. Am deschis una din ele și am găsit sticle mici cu sifon.

Am luat două, am deschis capacul uneia și am golit-o dintr-o răsuflare. Am deschis-o și pe a doua și, cu ea în mână, am ieșit de la bar și m-am oprit lângă frumoasa necunoscută. M-a privit, în ciuda luminii slabe, am văzut că avea ochi gri-albaștri, O

combinație de culori într-adevăr aparte. Pulovărul ei verde avea un decolteu adânc, iar când femeia s-a aplecat i-am putut zări sânii.

Mi s-a uscat gura. Această femeie avea asupra mea o puternică influență erotică. Pur și simplu, mă dăduse gata, cum se spune astăzi. Părul castaniu i se revărsa în valuri pe umeri. În spatele ei, pe spătarul scaunului, se afla un mantou.

Mi-am coborât privirea. Necunoscuta a zâmbit și m-a întrebat;

— La ce vă gândiți?

— La dumneavoastră.

— Mulțumesc pentru compliment! Întotdeauna o femeie ascultă așa ceva cu plăcere.

Am clătinat din cap. Întreaga scenă era aiurea, de neînchipuit. Stăteam aici, în mijlocul unei Londre distruse, și flirtam cu o necunoscută, iar jur-împrejurul nostru domnea Haosul... Dar, în această zi, toate legile păreau abolite. Cât de repede ne obișnuim noi, oamenii, cu astfel de lucruri! Am mai luat o înghițitură de sifon.

— Nu vreți să stați jos?

— Dacă se poate...

A râs. Și asta mi-a plăcut.

— Sper să mai găsesc vreun scaun întreg.

În spatele barului, erau mai multe culcate la pământ. Am luat unul și l-am pus în picioare, apoi m-am așezat. Femeia a cerut o țigară, pachetul ei fiind gol. Am servit-o și mi-am aprins și eu una. M-a privit peste flacăra brichetei și a tras fumul adânc în piept.

— La ce vă gândiți?

Am ridicat din umeri.

— Mă întreb cine sunteți.

— Mă numesc Miriam di Carlo.

— John Sinclair.

Când i-am răspuns, am examinat-o cu atenție. Nu a arătat prin nicio reacție că ar mai fi auzit de numele ăsta. Părea necunoscut pentru ea.

— Și cum ați ajuns aici?

— Am avut noroc.

— Nu e vorba de altceva?

— Nu, numai de noroc. Mă aflu într-un subsol când s-a întâmplat nenorocirea. Am rămas acolo până când am fost sigură, că totul a trecut. Atunci am îndrăznit să ies afară și am găsit acest bar. Am rămas aici.

Spusese povestea convingător. Dacă era adevărată, atunci totul era în regulă. Dacă nu, atunci era o mincinoasă perfectă. A mai adăugat:

— Trebuie să ne obișnuim cu gândul că suntem singuri aici.

— Asta nu este adevărat.

S-a uitat la mine. Nările îi tremurau, buzele îi erau ușor întredeschise. Această femei părea să fie extrem de încordată.

— Cum adică?

— Am mai văzut oameni. Dar erau tâlhari, vagabonzi, criminali...

— Cum de au supraviețuit numai aceștia?

— Habar nu am!

M-a privit iar. Era clar că nu mă crezuse.

— Mă mințiți!

— De unde știți?

— O simt.

— Da, aveți dreptate. Nu v-am spus adevărul.

— Și de ce nu?

— Pentru că adevărul este extrem de greu de suportat, Miriam.

A început să râdă atât de tare, că putea fi auzită și de afară, din stradă. Apoi s-a oprit brusc.

— Avem nevoie de adevăr. Dumnezeu, în ca hal am ajuns! Trăim într-un univers de coșmar, suntem supraviețuitorii unui dezastru cumplit, trebuie să ne apărăm împotriva unei lumi ostile, să luptăm pentru a rămâne în viață, iar dumneavoastră vorbiți, de un adevăr greu de suportat... În această situație de excepție se poate suporta oricare adevăr, John! Oricare!

Avea dreptate. Mi-a cerut ferm:

— Vreau o explicație!

— Nu pot să v-o dau. Sunt doar simple presupuneri.

— Se poate și așa!

— Se pare că puteri de pe tărâmul celălalt, sau dintr-o lume paralelă, vor să instaureze haosul în universul nostru. Și au reușit. Soho, centrul Londrei, este un morman de ruine. Spaima este prezentă peste tot, nu mai putem s-o oprim...

— Vorbiți de demoni? Credeți, de fapt, în ei?

— Da.

— Și eu.

Această afirmație m-a luat pe nepregătite. Nu o credeam pe Miriam di Carlo în stare de așa ceva.

— Cum asta?

— Explicația este simplă. Posed însușiri de mediu.

A fost o replică ce m-a șocat. Din această cauză Miriam nu intrase în zona de influență a Răului? Putuse oare astfel să se opună atacului magic?

Ardeam de nerăbdare să-i pun o sumedenie de întrebări. Dar a povestit singură mai departe:

— Evenimentele care s-au petrecut n-au reprezentat un lucru nou pentru mine. Știam că se va întâmpla ceva. Am simțit, am văzut, am intuit. Și atunci nu am mai fost surprinsă. Mai devreme v-am mințit. Nu m-am ascuns în subsol. Locuiesc la marginea cartierului Soho. Am privit întreaga catastrofă de la fereastră. Apoi mi-am părăsit apartamentul fără nicio dificultate și am mers, printre ruine, ajungând în cele din urmă la barul acesta. Și aici am așteptat.

— Pe cine?

— Poate pe dumneavoastră...

Am prins-o de mână. M-a lăsat s-o fac și a înaintat mai mult spre mine, până ce fețele ni s-au atins. I-am văzut gura, ispită purpurie, și am luat-o în brațe. Degetele mele i-au răvășit părul, în timp ce-mi apropiam buzele de ale ei.

A fost un sărut sălbatic, sărutul dintre doi exilați în această lume macabră, care încercau să se sprijine unul pe altul, să-și dea reciproc putere pentru a supraviețui. Aici domneau alte legi, pe care nici Miriam, nici eu nu le făcusem.

După un timp, ne-am dezmeticit. Miriam a zâmbit și a spus:

— Așa trebuia să fie!

Am aprobat din cap. În același timp, m-am gândit din nou la ce mi se întâmplase, la prietenii mei, care erau morți. Am simțit cum mă împresoară muștrările de conștiință. Se părea că Miriam observase frământarea mea pentru că m-a prins de mână. Mi-a șoptit:

— Nu trebuie să-ți faci reproșuri!

— Firește, n-ar avea niciun sens! Dar ar trebui să ne gândim la viitor.

— La viitorul apropiat?

— Bineînțeles.

A părut ușor nedumerită. Ochii i s-au adumbrit o clipă, ca și când o neliniște surdă i-ar fi pus stăpânire pe cuget. Simțeam că ar fi vrut să-mi mai spună ceva, dar nu găsea suficientă tărie s-o facă. Apoi s-a scuturat ca de un vis urât și s-a uitat din nou rugătoare la mine.

— Mergem?

— Unde?

— Să plecăm de aici!

Am fost de acord și m-am ridicat. Privirea mi-a căzut pe automatul cu muzică.

— De ce ai pus tocmai acest disc?

— Pur și simplu, pentru că se potrivea situației.

Nu se înșelase. Ce putea fi mai nimerit decât *Song of Death* – cântecul despre moarte? Căci moartea avusese o recoltă bogată. Totodată, mi-am reamintit de Destero. El încă mă pândea. Și nu numai pe mine. Acum o aveam în grijă și pe Miriam di Carlo. Trebuia să rămânem împreună, pentru a o putea ajuta.

Miriam s-a ridicat la rândul ei. Și-a luat mantoul, punându-și-l pe umeri. Apoi mi-a întins mâna.

— Vino, nu mai vreau să rămân nicio clipă aici!

— Încotro?

— Unde dorești! Putem merge la mine. Casa mea mai este în picioare. Acolo putem uita de toate.

Să uităm, bine zis! Dar voiam eu să uit? Nu, în mod sigur nu! Nu puteam admite așa ceva! Nu trebuia să renunț la luptă și eram convins că puteam întreprinde ceva numai în acest teritoriu stăpânit de demoni. I-am spus asta și femeii. M-a privit gânditoare.

— Probabil că ai dreptate, John. Dar nu se știe niciodată...

Apoi am plecat.

* * *

Se făcuse frig. Vântul îmi sufla prin haine și mă făcea să tremur. Și ei îi era frig, în ciuda faptului că își îmbrăcase mantoul.

I-am trecut un braț peste umeri și s-a lipit strâns de mine. Am mers așa printre ruine aparent un cuplu, dar fiecare afundat în propria-i singurătate...

Ne îndreptasem în altă direcție. Miriam nu vruse să mergă cu motocicleta, așa că o abandonasem cu regret. În schimb, luasem cu mine pistolul automat. Ea nu obiectase.

Eram cu ochii în toate părțile. Nu numai Destero mă pândea din umbră, dar și Asmodina. Eram sigur că va lovi atunci când nu mă așteptam.

I-am povestit despre morții vii. Miriam a ascultat fără să scoată un cuvânt. I-am explicat:

— În orice moment putem fi atacați de zombi.

— Înțeleg.

Apoi, deodată, s-a oprit, și-a încrețit fruntea și m-a privit fix.

— Dacă sub acest clopot magic făpturile se schimbă, dacă cadavrele revin la viață, atunci nouă

de ce nu ni s-a întâmplat nimic?

— Cu mine, demonii au o socoteală de încheiat. Fiind dușmanul lor de moarte, mă bucur de privilegiul de a fi crușat. Până la un anumit moment...

— Dar eu? Eu de ce am fost crușată?

— Pentru că ești un mediu.

— Crezi sincer ceea ce spui?

— Da, de ce întrebi?

— Ei, pentru că nu mi s-a întâmplat nimic, puteai foarte bine presupune că sunt...

— Da, aș fi putut, Miriam. Dar tu ești o ființă omenească, ai purtări imprevizibile. Demonii sunt altfel, pe ei știu să-i recunosc sub orice înfățișare s-ar ascunde.

— John, ești un om ciudat. În viața mea am cunoscut mulți bărbați, dar niciunul ca tine.

— Mă consider un om obișnuit.

— Desigur, așa este. Dar știi perfect să te stăpânești. Chiar nu te încearcă deloc frica? Frica de ceea ce ne așteaptă?

— Ba da. Mi-e frică.

— Și?

— Niciun și. Pur și simplu, nu mă gândesc la asta. Acum o oră am tremurat pentru viața mea, când trei indivizi m-au închis într-o ladă frigorifică de la morgă, încă o dată, am reușit să supraviețuiesc.

— Poate că ai un înger păzitor de tip mai special.

— Posibil.

— Ești polițist?

— Din ce deduci asta?

— O simt.

Aceasta nu era o afirmație chiar atât de hazardată, dacă Miriam era un mediu bun. Ea era deosebită de ceilalți oameni, asta mi-o dovedise.

— Nu vrei să-mi vorbești despre munca ta, John?

— Tot ce vezi aici face parte din munca mea.

S-a cutremurat, apoi m-a luat de mână.

— Hai să mergem!

Am plecat mai departe. Oriunde îmi aruncam ochii, întâlneam o priveliște de coșmar. Edificii distruse, case dărâmate – moarte și nimicire... Dintre ruine se ridica un fum gros, negru.

Am mers în direcția Soho Square, aflat cam în nord-estul cartierului, aproape de Bloomsbury, de care îl separă cunoscuta stradă Oxford. Doream să știu dacă după Soho restul orașului era la fel. Când i-am comunicat lui Miriam intenția mea, mi-a replicat:

— Bineînțeles. Toată Londra este distrusă.

— De unde știi? am întrebat-o contrariat.

— O simt.

Am ridicat din umeri.

— Nu mă crezi?

— Ba-da, ba da. Numai că în primul moment a fost puțin cam ciudat să aud asta.

— Uneori, în viață, nu toate se leagă...

M-am uitat din nou împrejur, pândind eventualii urmăritori. Dar aceștia nu apăreau. Mi se părea că intenționat suntem lăsați în pace. Pentru a fi loviți mai târziu, cu mai multă forță. Miriam a întrebat deodată:

— Oare și animalele s-au schimbat?

M-am oprit.

— Cum de ți-a venit o asemenea idee?

— Noi ne-am schimbat. Adică noi nu. Dar ceilalți oameni, da. Cu animalele ar fi trebuit să se petreacă același lucru.

În principiu, avea dreptate. Numai că speram ca acest lucru să nu se fi întâmplat, căci nu aveam chef să mă lupt și cu mutanți din lumea animalelor. Zombii îmi ajunseseră...

Chiar lângă Soho Square se află un spital. L-am văzut de departe. Rămăsese numai jumătate din clădire. Miriam di Carlo mi-a arătat ruinele și mi-a propus:

— Nu vrei să aruncăm o privire?

— Ce te-a apucat?

— Mi-e foame. John! Acolo sigur găsim ceva de mâncare.

— Din partea mea...

Ne-am îndreptat spre noua noastră destinație. În fața clădirii se aflau, mormane de moloz, ce îngropaseră sub ele mai multe mașini. A trebuit să trecem, peste dărâmături și am văzut intrarea. Ușa de sticlă era făcută țandări.

— Vino.

Nu am vrut. Căci bănuiam că voi vedea multă suferință. Și probabil nelipsiții zombi...

— Ți-e frică?

— Nu, Miriam.

Am făcut câțiva pași și m-am alăturat ei. În sala de așteptare erau răspândite cioburile geamurilor mari. Când am pășit pe ele au trosnit.

Apoi am văzut oamenii. Zăceau la pământ, palizi, nemișcați. Bărbați, femei și copii. Vizitatori... Catastrofa îi ținutise într-o amorțeală stranie. Am întors capul și am întrebat-o pe Miriam:

— Știi să te descurci?

— Da. Am fost internată o dată aici. Era un spital bun.

— Acum nu mai este.

În jurul nostru domnea liniștea. Nu o liniște normală, ci una apăsătoare, de coșmar. Se simțeau groaza, inexplicabilul care pândeau aici, așteptându-mă parcă pe mine. Ajunsesem deja la țintă? Întrebarea lui Miriam mi-a întrerupt gândurile:

— Ce este cu tine, John?

— Nimic deosebit.

M-a privit sceptică și a zâmbit.

— Te rog, să mergem mai departe!

La parter, totul era încă neatins. Pereții și tavanul aveau câteva crăpături, dar esențialul era că nu căzuseră. După o ușă de sticlă, rămasă intactă, am ajuns într-un coridor, din care, după

câțiva metri, urca o scară ducând la etajele superioare ale spitalului. Miriam mi-a spus:

— Hai să căutăm bucătăria!

— Ia-o înainte.

— Știi unde e?

— Da.

I-am arătat un panou negru, pe care, cu litere albe, — era înscris planul fiecărui etaj. Ne-am despărțit. Miriam di Carlo a luat-o drept înainte, în timp ce eu am urcat pe scară.

Și primul etaj era intact. Aici se găsea secția pentru bărbați. În dreapta se afla sala de operații, cu ușa larg deschisă. Am putut să privesc înăuntru și am văzut că era plină de instrumente și aparate complicate.

Dar ochiul meu, veșnic la pândă, a mai sesizat și o mișcare grăbită. M-am încordat imediat. Și atunci a apărut un zombi. Se afla după ușă. În unghiul mort. Am observat mai întâi un braț gol, apoi s-a ivit omul întreg. Era deja învăluit într-un giulgiu ce îi ajungea până la glezne, iar părul negru îi atârna în șuvițe pe umeri. Nu s-a uitat împrejur, ci a traversat camera și s-a izbit puternic de un perete.

M-aș fi mirat ca într-un spital să nu găsesc niciun zombi. Într-o asemenea clinică mor în fiecare zi oameni, iar în condițiile actuale locul devenea total nesigur.

M-au trecut florii. La început, am vrut să-l omor, însă m-am gândit la Miriam. Nu, nu puteam pierde vremea. Nu voiam să o las singură, căci în spital mai mișunau, cu siguranță, destule asemenea creaturi.

M-am retras fără zgomot. Dacă Miriam găsisse într-adevăr ceva de mâncare, era mai bine să părăsim spitalul cât mai degrabă.

Am început să cobor în fugă scara.

Și am fost așteptat. Pe ultima treaptă a apărut deodată Myxin. Mi-a zâmbit și a întrebat:

— Mai trăiești?

— De ce aş fi murit?

— Eşti în mare primejdie!

— Da, ştiu.

— Se pare că nu, pentru că altminteri nu ai fi atât de liniştit. Laţul din jurul gâtului tău se strânge. Asmodina acţionează. Şi nu este singură...

— L-am văzut pe Destero.

— Asta-i bine, dar l-a adus şi pe Maddox. I-am zărit pe amândoi.

— Unde?

Ieşiseră dintr-un bar distrus, plecând în această direcţie.

În capul meu s-a produs deodată un „clic”.

— Barul se numea, întâmplător, ATOMIC?

— Da.

— Doamne, atunci am avut noroc! Noi am stat un timp acolo.

— Ce înseamnă „noi”?

I-am povestit lui Myxin despre Miriam di Carlo.

— Şi eşti sigur că nu este una de-a lor?

Sută la sută. Am indiciile mele.

— Atunci e bine...

I-am pus micului magician mâna pe umăr.

— Myxin, ce-mi ascunzi? Dă-i drumul! Tu cunoşti câte ceva, numai că nu vrei să-mi spui...

— Nu, John, te înşeli! Dacă aş şti ce urmează să se întâmple, nu m-aş frământa atât.

L-am crezut. Myxin nu trişa. Fiind de partea mea, îşi asumase riscul de a fi ia rândul lui lichidat.

— Okay, te înţeleg! Ce vrei să faci acum?

— După cum ţi-am mai spus, laţul se strânge. Asmodina pregăteşte lovitura finală. Încerc s-o urmăresc, dar în aşa fel încât să nu-şi dea seama de prezenţa mea.

Vocea lui Myxin devenise foarte gravă. A continuat:

— Sper să reuşeşti să-i învingi pe nemernici. Acest coşmar nu mai poate dura.

S-a întors și a plecat. Ce vrusese să spună cu coșmarul și cu faptul că nu mai putea dura?

De sus am auzit un zgomot înfundat. Apoi ceva s-a spart. În mod sigur, un zombi răsturnase ceva. Asta mi-a reamintit de primejdia iminentă în care ne aflam, eu și Miriam. Am plecat în căutarea femeii. După indicatoare, am dedus direcția pe care trebuia să o urmez.

Bucătăria sau cantina nu erau ușor de găsit. Am fost nevoit să merg pe mai multe coridoare, m-am rătăcit și până la urmă am ajuns într-o anexă a spitalului, unde se aflau nu numai birourile administrației, ci și bucătăria centrală. Ferestrele erau distruse, dar clădirea era încă în picioare.

M-am oprit lângă o fereastră și m-am uitat în curte. O seară exterioară se termina într-un talmeș-balmeș de moloz și grinzi. Undeva era spartă o țevă: apa se adunase formând o baltă mare.

Pe Miriam, tot n-o zărisem. M-am întors de la fereastră și am deschis ușa dublă de vizavi. Aici era bucătăria centrală: faianță pe pereți, în fața lor cazane mari, sobe. Într-unul din ziduri am observat o deschizătură, prin care, cu ajutorul unui mic lift, era trimisă mâncarea la etajele superioare. Am mai văzut numeroase cărucioare de servire, în neorânduială, ca și cum ar fi fost împrăștiate de o mână uriașă.

Cât despre Miriam – nicio urmă. Mi-am scos pistolul automat de pe umăr, să-l am pregătit pentru orice eventualitate.

Totul era foarte ciudat. Miriam nu apărea. Așadar, nu venise în bucătărie? Mă trăsese oare pe sfoară? Puteam să admit teoretic așa ceva, dar nu voiam s-o cred. În situații ca acestea, oricine era bucuros să nu rămână singur. Am strigat-o. N-am primit niciun răspuns. Pereții mi-au întors doar ecoul vocii. Unde se ascundea?

În stânga mea se afla o altă cameră; doream să arunc o privire acolo. Prevăzător, am deschis ușa cu țeava automatului. Era o cămară de provizii. M-

am uitat înăuntru și am văzut-o pe Miriam. Era cu spatele la mine, fiind aplecată înainte. Nu am văzut ce făcea. Am vrut s-o chem, dar ceva m-a reținut.

În schimb, am auzit zgomot de mestecat. Întrucât în cameră nu mai era nimeni, acesta nu putea veni decât de la Miriam. Stătea lângă o masă lungă. În același timp, am, văzut deschisă ușa unui frigider. Acolo atârnavă hălci de carne încă proaspete. O bănuială cumplită mi-a încolțit în minte. Ca și cum, mi-ar fi intuit gândurile, Miriam s-a întors încet, privind în direcția ușii, și atunci, îngrozit, i-am văzut fața.

În jurul gurii era mânjită de sânge, iar între fălci îi atârnavă încă resturile unor bucăți de carne...

Și o sărutasem pe această femeie! A fost primul gând care mi-a trecut prin cap. Îmi blestemam rătăcirea de moment, dar nu mai puteam schimba nimic...

Am strâns dureros din dinți. Ceea ce văzusem era greu de înțeles și de suportat. Miriam mânca precum un animal. Și, în plus, carne crudă, sângerândă...

M-a cuprins o senzație de scârbă. Am închis pentru o clipă ochii. În ce complicație mă băgasem? Cine era femeia asta? Oare Myxin nu mă avertizase asupra pericolelor ce mă pândeau? Eu, însă, îi ignorasem sfaturile, comițând tot soiul de imprudențe.

M-am gândit cu febrilitate cum să procedez. S-o iau la întrebări, ori să las lucrurile așa cum erau? M-am hotărât să fac pe neștiutorul. Poate că era mai bine...

I-am strigat din nou numele. Am ieșit din spatele ușii și m-am prefăcut că abia intrasem în cameră. Am primit răspuns. Eram curios să văd ce se va întâmpla. M-am oprit lângă una dintre sobe. În prag a apărut Miriam, zâmbindu-mi cu nevinovăție.

— Dragă John, nu am găsit nimic de mâncare. Carnea e crudă, iar mie îmi este atât de foame...

S-a oprit brusc și s-a uitat lung la mine.

— S-a întâmplat ceva?

— De ce?

— Ai un aer atât de ciudat.

— Nu, nu, totul este în ordine!

Privirea mi s-a plimbat pe fața ei. Nu avea nicio urmă de sânge. Arăta complet normală această Miriam di Carlo. Am întrebat-o:

— Ai căutat dincolo?

— Da.

— Și ce-ai găsit?

— Nimic, o cameră frigorifică și atâta tot. Este trist că într-un spital ca ăsta nu se găsește nimic de mâncare...

— Și acum?

Miriam s-a uitat la mine ușor nedumerită.

— Nu rămânem aici?

— Cum adică?

— Așa... Ne este indiferent unde ne aflăm., nu crezi?

— Ba da. Dar în acest spital am văzut un zombi. Oricând ne putem aștepta să fim atacați. Înțelegeți?

— Desigur. Vei reuși să-i anihilezi, mi-ai povestit doar...

Intenționat, am întrebat-o cu duritate:

— Vrei să spui că trebuie să-i lichidez pe ăștia?

— Exact.

Nu știam ce să mai cred. Femeia aceasta juca teatru sau nu? Voia să mă încerce, să mă inducă în eroare, pentru ca apoi să mă atragă într-o cursă? Cu toate eforturile, nu puteam să-mi dau niciun răspuns.

Când a văzut că ezit, mi-a propus:

— Atunci, să mergem! Nu ne reține nimic aici.

Am părăsit marea bucătărie și am ieșit pe coridor. În mintea mea, gândurile se învâlmăseau în continuare: mă înșelasem cumva? Nu, nu avusesem nicio halucinație – Miriam fusese într-adevăr acolo și mâncase din carnea crudă. Parcă îi vedeam încă buzele pline de sânge.

Era ea oare un zombi?

Această idee m-a înspăimântat cumplit, astfel că m-am oprit fără să vreau. Miriam di Carlo a observat că ceva nu era în ordine și m-a întrebat;

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Mă gândeam doar la noi doi.

— Și? Ai ajuns la vreo concluzie?

— Nu. Dar totul este prea anormal. Pur și simplu, nu mă pot împăca cu această situație. Ne învârtim într-un loc de coșmar și așteptăm să se întâmple ceva.

— Trebuie neapărat să se întâmple ceva?

— Firește! Aș dori, în sfârșit, să ajung la o rezolvare.

Miriam a ridicat din umeri. Am lăsat în urma noastră acea parte a spitalului și am ajuns în clădirea principală. Atunci am auzit împușcături.

Răsunau deasupra noastră, ecoul lor reverberând în casa scărilor. Am luat-o la goană pe trepte, după ce am strigat către Miriam:

— Rămâi aici.

S-a tras din nou. Judecînd după sunet și frecvența rapidă, era un pistol automat. Iar printre împușcături s-a auzit un țipăt disperat:

— Câini blestemați! Crăpați odată!

Vocea era stridentă, îngrozită. Totuși am recunoscut-o. Era a lui Punky, șeful rockerilor.

Puteam să-mi închipui ce se întâmplase. Mai mult ca sigur, întâlneau strigoi și încerca din răspuț să-și apere pielea. Probabil se îngrozise văzînd că arma lui nu era de niciun folos.

Am trecut de primul etaj și, sărînd cîte trei trepte deodată, am urcat în fugă și am ajuns pe palier.

La etajul doi m-am oprit. Prin ferestrele sparte sufla vîntul. O cruce de lemn căzuse de pe perete și zăcea la pămînt.

Privirea mi s-a îndreptat spre stînga. Acolo se deschidea un coridor lung, pe care erau înșirate saloanele. Iar dintr-unul se trăgea. Am văzut o

rafală pornind dintr-o cameră și înfigându-se în peretele, opus.

Deodată, Punky a început să țipe ascutit. Probabil că i se terminase muniția. Era timpul să intervin. E drept că săream în ajutorul unui nelegiuit, dar, totuși, individul era în primul rând om. Iar eu nu voiam să-l las pe mâna cadavrelor vii.

M-am oprit lângă ușa deschisă, m-am aplecat și am privit în salon. După cum mă așteptam, rockerul era prizonier. Mai precis, era ținut la perete de un pat pe care îl țineau doi zombi atât de puternici, că nefericitul nu putea face nimic. De fapt, nici nu mai încerca să schițeze vreun gest. Chipul său devenise o mască vie a groazei. Mușchii obrazilor îi tremurau, iar brațele îi erau întinse a rugă. Pistolul automat zăcea într-un colț.

— Ajutor! La dracu, omule, ajută-mă! a horcăit văzându-mă.

Am lăsat din mână pistolul automat. Și așa nu puteam face cu el mare lucru. Acum era mai important să acționez eficient. M-am apropiat de cele două arătări.

Unul dintre zombi s-a întors. L-am ochit în timp ce se mișca. Gloatele de argint s-a răsucit în aer și în clipa următoare i s-a înfipt între ochi.

Strigoiul a scos un țipăt, a căzut pe un pat și a început să se zvârcolească sălbatic în chinurile morții. L-am lăsat în plata Domnului și m-am ocupat de al doilea zombi, care se retrăsese într-o parte și mă privea fix, nehotărât încă dacă să se apere ori să atace. Mâna nu mi-a tremurat când am apăsas din nou pe trăgaci. Cadavrul viu a făcut un salt înapoi, apoi s-a prăbușit.

M-am întors spre Punky. Era ca o grămadă de zdrențe. Plângea. De necrezut, tipul cel dur era cu nervii la pământ. Când chinuise și maltratase semenii de-ai săi nu se sinchisise, dar acum duritatea lui nu mai exista! Din nou mi-era dat să văd cum un om, care nu are suficientă forță

interioară, nu poate face fața unei primejdii: când trebuie să lupte de unul singur pentru viața lui, el capotează adesea.

Am tras patul și i-am spus::

— Vino încoace!

Punky s-a așezat pe marginea patului. Ochii îi ardeau. Arăta ca un om în pragul nebuniei. A șoptit:

— Nu pricep! Pur și simplu, nu pricep!

— E firesc. Aici domnesc alte legi, pe care le-a făcut Asmodina. Și ele te vor înfrânge.

A încuviințat din cap, fără a face comentarii. Acum, vrând-nevrând, trebuia să am grijă nu numai de Miriam, ci și de individul ăsta. Nu puteam să-l iau ca ajutor, căci văzusem cum reacționează în cazuri extreme. L-am întrebat:

— Ai văzut și alți zombi?

Nu m-a înțeles și am repetat întrebarea. A ridicat din umeri. Deci era posibil să fi fost și alți strigoi prin spital. Mi-am amintit de cel pe care-l zărisem în sala de operații. El nu se afla printre morții de aici.

Nu-mi plăcea deloc să mai știu un zombi prin apropiere. Involuntar, Punky m-a ajutat să mă hotărâsc. M-a întrebat cu voce tremurată:

— Plecăm?

M-a privit cu ochi rugători. Avea altă expresie decât atunci când mă pusese, zâmbind cu răceală, în lada de la morgă. I-am replicat:

— Tu rămâi aici.

— De ce?

— Pentru că, mai întâi, vreau să văd dacă mai există vreun zombi.

— Și... dacă vine încoace?

— Tipi.

— Nu pot merge și eu?

Frica îl transformase într-o masă de gelatină.

— Nu!

Am rămas la hotărârea mea, căci nu aveam niciun chef să mă las incomodat în treaba pe care o

aveam de făcut. Nimeni și nimic nu trebuia să mă abată din cale.

Părăsind camera, am privit în lungul coridorului. Era pustiu. Lămpile de neon erau sparte. Am luat-o spre dreapta, pe drumul pe care venisem, în intenția de a coborî.

Punky m-a ajuns din urmă. Nu îl răbdase inima să rămână în salon și se luase după mine. I-am acceptat tovarășia, în speranța că, poate, astfel reușea să-și învingă teama. M-am oprit în capul scării, de unde puteam privi în adâncime.

Pe balustrada de sub mine am văzut o mână palidă. Am recunoscut-o cu exactitate: era a unui zombi. Mâna s-a mișcat în sus, deci arătarea voia să urce. Am coborât în întâmpinarea ei.

Ne-am întâlnit la jumătatea distanței. Mi-am oprit pașii la trei trepte în fața strigoiului. Se balansa ușor de pe un picior pe celălalt și mă privea cu ochi dilatați. În spatele meu, Punky a bombănit:

— Omoară-l! La dracu', fă-l pulbere!

Șeful rockerilor își pierduse cumpătul. Pentru mine însă treaba asta devenise rutină. Am luat pistolul și l-am ochit pe zombi drept în față.

A ridicat brațele, s-a îndoit și a căzut pe spate. Dându-se peste cap, s-a rostogolit pe trepte, s-a izbit de perete și a rămas nemișcat. M-am întors și i-am făcut semn lui Punky:

— Hai, vino!

Individul a trecut înfricoșat pe lângă zombi. Ca și ceilalți, acesta din urmă nu se prefăcuse în pulbere – nu era mort de prea multă vreme. Abia când cadavrele aveau o vechime mai mare se dezintegrau în contact cu gloanțele de argint.

I-am spus din nou lui Punky:

— Nu sunt singur, cu mine se mai află o tânără femeie.

— Da, firește...

L-am prins de guler și l-am privit drept în ochi.

— Vă știu eu bine pe voi, flăcăilor! Dacă îți trec prin cap gânduri prostești și îi cauți pricină femeii, o să ai necazuri mari! Ai înțeles?

— Am înțeles!

— Okay, atunci totul e clar.

Am ajuns din nou la parter. Prin ușa de la intrare suiera vântul. M-am uitat spre cealaltă parte a străzii, unde se prăbușise o fabrică. Ciudat, o parte a coșului rămăsese întreagă, ridicându-se din cenușă și dărâmături ca un dinte stricat al unui uriaș.

Nici urmă de Miriam di Carlo. Oare se întorsese din nou în clădirea unde se aflau frigiderele? Ideea m-a înspăimântat și a trebuit să mă forțez ca să nu o iau la sănătoasa. Punky m-a întrebat:

— Unde este femeia?

Între timp, rockerul își revenise. Privirea îi era încă tulbure, dar frica îi dispăruse.

— Habar n-am.

— Atunci să o căutăm.

Asta era și opinia mea. Oricum, nu doream să mă îndepărtez de el, câtă vreme nu eram sigur pe situație. Am strigat:

— Miriam!

Niciun răspuns. Dintr-o dată, am simțit în stomac un bolovan. Bănuiam că se întâmplă ceva. Dacă se adevereau presupunerile mele, intenționez să acționez cu mai multă duritate.

— Încotro?

— La stânga.

Am pornit-o spre clădirea anexă, pe care o cunoșteam. Am ajuns nevătămați. Voiam să mă uit nu numai în încăperea frigorifică, ci să cercetez și camerele alăturate, pe care nu le văzusem la prima mea vizită. Pe culoar erau mai multe uși, atât la dreapta, cât și la stânga. Punky mi-a spus:

— Eu caut în partea dreaptă.

Am încuviințat, socotind că nu avea de întimpinat niciun pericol atâta timp cât se afla în preajma mea. Am deschis ușa cea mai apropiată.

Nimic. Niciun zombi, nici Miriam di Carlo nu erau ascunși în cameră.

Punky nu a avut nici el succes. A ridicat din umeri. Încet-încet, pe mine puneă stăpânire senzația că Miriam mă ducea de nas: își făcea jocul cu mine, mă adormea cu vorbe frumos ticluite, pentru ca mai târziu să poată lovi prin surprindere.

Următoarele uși, lângă bucătăria propriu-zisă a spitalului. M-am despărțit din nou de Punky. Eu am intrat într-o cameră care servea drept debara. Acolo se găseau găleți băgate una în alta, cutii cu praf de săpun și detergenți, apoi mătură și numeroase perii de curățat. Am privit și după ușă, dar nimeni nu se afla în această încăpăre.

Și atunci am auzit țipătul.

Era atât de puternic și plin de groază, încât s-a încrețit pielea pe mine. Am rămas încremenit două secunde și apoi m-am răsucit pe călcâie. Țipătul se auzise de vizavi, exact din camera unde dispăruse Punky.

M-am gândit că întâlnise vreun zombi, și am trântit cu putere ușa de perete. M-a întâmpinat însă o imagine groaznică.

Punky zăcea la pământ. Cineva îl omorâse cu o secure!

* * *

Cine era ucigașul? Un zombi, sau...

Am intrat în cameră. Nervii îmi erau încordați la maximum. Undeva, prin preajmă, pândeă un asasin; nu putea să fi scăpat, altfel l-aș fi văzut.

Atunci am sesizat o mișcare într-o parte, în spatele meu. M-am lăsat imediat pe vine și m-am întors. Era Miriam di Carlo. Se ascunsese într-un colț întunecos, ținându-și răsuflarea. Ca un fulger, a zbughit-o din încăpăre, trântind ușa în urma ei.

Am reacționat prea târziu. Când am apucat clanța și am vrut să deschid, Miriam a învârtit de două ori cheia pe dinafară. Eram încuiat!

Apoi i-am auzit râsul batjocoritor. Deci, totuși, era adevărat. Ea mâncase carnea și tot ea, în mod cert, îl omorâse pe Punky.

Pe toți dracii? Căzusem în cursă ca un idiot! Îmi venea să mă dau cu capul de pereți. Cum fusese posibil? Și ea, ticăloasa... În fine, idiot-neidiot, acum era important să ies de aici și să prind femeia. De pe coridor am auzit pași care se îndepărtau în grabă. Miriam di Carlo își lua tălpășița.

Atenția mea era însă concentrată asupra ușii. Dacă nu mergea altfel, trebuia s-o sparg sau să cobor pe fereastră, să înconjur clădirea și să folosesc intrarea din față. N-am apucat să-mi iau avânt. Deodată, lângă mine am auzit un geamăt.

Am înțeles imediat. Punky! Și el se aflase sub influența cupolei magice și devenise un strigoi. S-a sculat, fără ca măcar să-și scoată securea din piept. Sângele îi curgea în continuare din rană.

N-am mai putut suporta priveliștea, așa că am decis să-i curm chinurile. Mai aveam gloanțe în pistolul Beretta. Am țintit fără șovăire. Fostul rocker s-a clătinat, întinzându-și mâinile către mine, apoi a căzut greoi la pământ și a rămas nemișcat.

Am închis pentru câteva clipe ochii. Această pauză mi-a făcut bine, după toate prin câte trecusem. Când mi-am amintit faptul că aș fi putut cerceta tocmai această cameră, m-a cuprins o stare de slăbiciune. În atari condiții, eu aș fi avut acum securea în piept și, ca strigoi, aș fi...

Nu, era o nebunie să continui cu asemenea gânduri!

M-am hotărât să nu evadez pe ușă, întrucât mi s-a părut prea solidă. Preferam să folosesc fereastra, care era suficient de mare ca să mă pot strecura prin ea. Oricum, geamul lipsea.

M-am sprijinit de pervaz. Pistolul automat mă incomoda puțin, dar nu l-am scos de pe umăr. Până jos, erau aproape doi metri. Am sărit fără să

clipesc. Când am aterizat pe amândouă picioarele, s-a ridicat praful. Mă aflu în curtea din spate a spitalului. Pesemne că aici opreau mașinile ce aduceau proviziile, pentru că am mai descoperit resturile unei rampe de descărcare.

Am fugit, cât de repede am putut, paralel cu clădirea, spre intrarea principală. Vântul mi-a răcorit fața încinsă. Pe cerul cenușiu, chiar sub nori, se roteau croncănind păsări negre.

O grămadă de moloz mi-a barat calea. A trebuit să mă cațăr pe ea, am alunecat de două ori înapoi, mi-am murdărit hainele, dar până la urmă am reușit să trec. Mi-am tras răsuflarea o clipă, am mai făcut doi pași și am putut vedea ușa făcută țandări.

Am luat-o la fugă într-acolo. Țineam pregătit în mână pistolul Beretta. Dacă apărea Miriam di Carlo, voiam să reacționez prompt. Abia acum mi-am dat seama de ce femeia aceea afurisită dorise neapărat să vină în acest spital. Aici cunoștea toate cotloanele, aici ținea în mână toate atuurile și, mai mult ca sigur, în această clădire fusese organizată o capcană pentru mine.

Am pătruns în holul mare cu precauție. Cioburile de sticlă trosneau din când în când sub tălpile mele. Starea de buimăceală nu mi se risipise în întregime. Propriu-zis, încă nu știam de unde să-mi încep investigațiile. Miriam era ascunsă pe aici, prin apropiere. Nu m-ar fi surprins să-și fi procurat o altă armă. Mă așteptam oricând la un atac perfid.

A apărut de după un colț de coridor. Deși mă așteptam la asta, m-am speriat, mâna cu pistolul a descris un arc de cerc și am vrut să trag.

— John!

Mâna mi-a tremurat. Femeia s-a apropiat zâmbind de mine.

— Ce este cu tine, John?

Ei, drăcie! Am luat degetul de pe trăgaci și am privit-o ținând. Ea s-a arătat mirată:

— Vrei să mă împuști?

Am coborât arma.

— Nu, am fost doar puțin nervos.

— Se poate întâmpla oricui...

Miriam s-a oprit înaintea mea și a vrut să-și pună amândouă mâinile pe umerii mei. M-am eschivat. Atunci ea m-a întrebat nedumerită:

— Ce ai? S-a întâmplat ceva?

— Mai întrebi?

— Da' unde este individul pe care-l căutai?

Asta era culmea nerușinării! La dracu', voia să mă ia din nou peste picior... I-am strigat în față:

— Pe individ tu l-ai omorât cu o secure! A devenit zombi, m-a atacat, dar l-am izbăvit definitiv...

Pe chip i s-a așternut o expresie perfectă de uimire amestecată cu groază. Vedeam că dorea să-mi destăinuie ceva, dar nu reușea să articuleze cuvintele. Tremura din tot corpul. Încet-încet a început să mă cuprindă îndoiala în privința celor gândite despre ea. Aici toate păreau anapoda. Nu mai exista nicio logică, nici un sens...

În cele din urmă și-a revenit. A răsuflat adânc de câteva ori, și-a trecut mâna peste fruntea îmbrobonată de sudoare și mi-a spus cu voce stinsă:

— John, arăți rău!

Am încuviințat. Nici nu era de mirare. Într-adevăr, mi se părea că sunt ca un om care se învâртеște în cerc și se lovește în permanență de el însuși.

— Ar trebui să te odihnești, John!

— Nu, la dracu'! Nu vreau să mă odihnesc, nu este nevoie! Vreau să știu doar ce se întâmplă.

— Și eu aș vrea.

M-am uitat strâmb la ea și am rânjit:

— Ai vrea și tu să știi? Ei, drăcie, dar tu ești cea care te afli în spatele acestei înscenări sinistre, tu ești aceea care...

— În spatele a ce mă aflu?

— În primul rând, tu ești autoarea ultimei crime.
Tu l-ai omorât pe Punky!

— Nu!

— Și, pesemne, nu tu ai mâncat carne crudă...
Erai atât de înfometată că îți șiroia sângele din gură. Sau mă înșel?

— Nu îmi amintesc.

— Eu, da! Pentru că te-am văzut. Erai în camera frigorifică și rupeai bucăți din carnea crudă, pe care le înghițeau aproape pe nemestecate. Negi asta?

— Bineînțeles!

Am răsuflat adânc. Pronunțând acest cuvânt, ea m-a privit cu cel mai inocent aer din lume. Doamne, cum putea să se prefacă această femeie!

— Atunci unde ai fost?

— Poftim?

— De când ne-am despărțit, unde ai fost?

— Aici.

— Și ce-ai făcut aici?

— M-am uitat primprejur.

— Sigur?

— Sigur, John!

Desigur, ei nu i se întâmplase nimic, totul se desfășurase normal, în cea mai perfectă ordine! Numai eu eram închipuitul, idiotul care trebuia să plătească toate oalele sparte.

— Ar trebui să te liniștești puțin. Te rog, John!

— Nu e cazul.

— Totuși, vino!

Mi-a întins mâna – era complet normală, nu rece ca mâinile de mort. În fața mea stătea o femeie din carne și sânge, nu un demon.

Și totuși, văzusem... Ori eram pe punctul de a înnebuni?

Deodată, mi-a venit în minte că ea era un mediu bun. Nu făcea parte din neamul demonilor, dar nici nu putea fi socotită un om normal. Ar îi avut oare posibilitatea să proiecteze imaginile înfricoșătoare, datorită unei excepționale forțe de gândire?

Asta era singura explicație ce stătea în picioare. Miriam di Carlo avea puterea de a aduce la lumina zilei din subconștient scene îngrozitoare. De ce, oare, nu-mi venise ideea asta mai de mult?

— La ce te gândești, John?

— La tine.

Vocea îmi suna din nou împăciuitoare.

— Și?

— Ești un mediu, după câte mi-ai povestit, nu?

— Așa-i.

— Okay, deci dacă ești un mediu, atunci ar trebui să poți intra în legătură cu cealaltă lume. Ar trebui să fii capabilă să o descoperi și să o simți. Am dreptate?

— Nu știu...

— Cum adică, nu?

— Eu nu pot stăpâni acest lucru. Mi se întâmplă pe neașteptate. Atunci văd ceva, iar în clipa următoare imaginea-dispare.

— În asemenea împrejurări, ești punctul central?

— Uneori da.

— Există și scene insuportabile?

— Da.

— Ai omorât pe cineva?

Și-a plecat fruntea. Atunci am știut. Cu toate acestea, totul era ciudat și de neînțeles, deoarece uciderea lui Punky era un fapt real, nu o închipuire. Tipul nu mai trăia. Eu îl eliberasem din existența lui de zombi.

Ceva nu era în ordine. Miriam a ridicat capul, șoptind:

— John, John...

— Ce este?

— Acolo... se întâmplă ceva, John! Văd. Sunt sigură, acolo se petrece ceva rău!

— Unde?

— În apropiere. Chiar lângă spital, cred...

Miriam începuse deodată să vorbească sacadat. Eram ca electricizat. Oare acum urma să descopăr

secretul personalității ei? Oare aveam să deslușesc finalul acestui caz de groază?

— Mai departe, Miriam, continuă!

Nu a mai spus nimic. Și-a plecat ochii și și-a fixat vârfurile pantofilor. Am prins-o de bărbie și am silit-o să mă privească.

— Ce vezi? Ce auzi?

Buzele i s-au mișcat. Erau palide, fugise tot sângele din ele. Fața îi era albă. Femeia suferea cumplit. Apoi s-a întors, murmurând:

— Acolo! Trebuie să mergem acolo! Repede, mă cheamă!

— Cine te cheamă?

Miriam și Carlo nu mi-a răspuns, ci a luat-o la fugă. Picioarele îi tropăiau pe dalele prăfuite, brațele i se legănau. Mișcările îi erau atât de precipitate încât cele două cusături din părți ale mantoului i s-au rupt. Alerga în direcția clădirii-anexă a spitalului.

Voia din nou să mă atragă în cursă?

Dar în fața morgii a cotit brusc la stânga, dispărând într-un coridor neluminat. Urmărind-o, am văzut că acesta se sfârșea în fața unei uși înguste.

Nu am reușit s-o împiedic să deschidă ușa, să facă primul pas – și...

În prag, m-am oprit.

Ceea ce mi-a fost dat să văd depășea cele mai cumplite coșmare.

* * *

În spatele ușii nu m-a întâmpinat un peisaj de ruine, întrucât acesta mi-ar fi fost cât de cât familiar. Priveam într-o altă lume, total străină, înfiorătoare.

O figură uriașă de piatră, având o asemănare îndepărtată cu un chip omenesc, domina totul. Fără greutate, am recunoscut în ea o reprezentare a Asmodinei. Chiar în fața statuii, pe pământ, se afla un scaun de piatră, încă neocupat. Miriam a fugit spre el și s-a așezat.

Cu o pocnitură, ușa s-a închis în urma mea, astfel că retragerea îmi era blocată.

Privirea mi-a alunecat mai departe și am văzut mai mulți strigoi, cel puțin 20 la număr, care stăteau în semicerc în jurul statuii. Și fiecare în parte reprezenta pentru mine un adversar potențial. Apoi am recunoscut alte două personaje de temut, în dreapta scaunului de piatră se postase Destero, în atitudinea sa caracteristică. Vârful sabiei sale atingea pământul, iar amândouă mâinile i se sprijineau pe mâner.

De cealaltă parte se afla Maddox judecătorul. El ținea în mâini Cartea Legilor Negre, cu care era guvernat imperiul demonilor. Maddox cunoștea fiecare paragraf. O pedeapsă era mai aspră decât alta.

În spatele statuii domnea bezna profundă, lipsită de strălucirea stelelor. De acolo pândeau forțele întunericului, risipind în jur fiori de gheață, spaimă și moarte.

Cu toții mă priveau în tăcere. Ochii din spatele glugii lui Destero scânteiau. Maddox rânjea strâmb, zombii rămâneau nemișcați. Întreaga suflare diavolească stătea la pândă, să vadă ce voi întreprinde.

Am așteptat, la rândul meu.

În sinea mea, încercam un sentiment ciudat, un amestec de curiozitate și frică. Curiozitate, pentru că doream în sfârșit să văd enigma dezlegată. Frică, deoarece adversarii erau în superioritate.

Am privit în sus spre Miriam, care stătea pe scaunul de piatră, ca și cum acolo i-ar fi fost locul. Ciudat, femeia se integrase total în procesul magic...

În această lume domnea o liniște absolută. Nimic, nici măcar vântul nu venea să ne tulbure. Eram complet izolați. Și eram sigur că foarte curând urma să descifrez misterul.

Doar zombii au devenit dintr-o dată neliniștiți. Unii din ei mișcau din picioare, alții își căscau

gurile, alții își întindeau brațele, deschideau palmele și le închideau iar, dându-mi fiori pe șira spinării.

Ce avea să se întâmple în continuare? Nimeni nu scosese o vorbă. Toți cei de aici, inclusiv eu, așteptam evenimentul declanșator. Și el a venit.

A început cu Miriam di Carlo. Deodată, ea a tresărit, a alunecat mai în față pe tron și a dat capul pe spate. Apoi a scos un geamăt vrednic de milă. Degetele i s-au crispat puternic pe marginile jilțului de piatră, până ce oasele i-au ieșit în afară. Femeia respira cu greutate. Eram gata să intervin. Dacă i se făcea mai rău, voiam să-i sar în ajutor.

Nu a fost cazul. Miriam s-a relaxat din nou, dar cu fața ei s-a petrecut o schimbare. Mi s-a părut că peste ea se suprapunea o a doua, care îi apăsa pielea ca o mască, pătrunzând-o. Un nou chip a luat naștere. Fascinat, dar și dezgustat, am privit mai departe. Noua figură nu îmi era deloc necunoscută, dimpotrivă, o mai văzusem de multe ori. Ea aparținea Asmodinei!

Fiica diavolului o luase în stăpânire pe Miriam di Carlo. Ea era ca un dibbuk, acel spirit care se fixează într-un corp străin, îl preia și îl transformă pe respectivul individ în cu totul altă persoană. Oricum, situația se prezenta și mai rău, căci nu numai spiritul lui Miriam se schimbase, ci și înfățișarea ei: fața îi devenise mai lată, iar părul, din castaniu, de un roșu aprins, așa cum îi avea fiica diavolului. Și gura se mărise, oasele obrazilor se ascuțiseră, doar semnul distinctiv îi lipsea. Deocamdată...

Deodată pielea a plesnit pe frunte. Nu a ieșit nicio picătură de sânge, ci s-au ivit două umflături. Foarte repede, ele s-au mărit, au crescut în lungime și s-au ascuțit la capăt. Miriam di Carlo devenise Asmodina!

Am respirat adânc. Intuisem ceva asemănător în ultimele minute, dar acum aveam în față și dovada.

Pe undeva, trebuia să existe și o explicație, cel puțin așa speram.

Asmodina, alias Miriam, a râs spre mine. Era un rânjel rău, batjocoritor, căci pe fiica diavolului nu o văzusem niciodată prietenoasă. Ei îi plăcea groaza, o încuraja, o provoca, nu degeaba era trimisa Haosului. Mi s-a adresat:

— John Sinclair! A durat mult, dar până la urmă tot ai ajuns aici! A fost un drum plin de spaime, panică și teroare, un drum așa cum îl doresc eu. Te-ai așteptat la așa ceva?

— Da.

— Te cred pe cuvânt, căci știu că ești greu de impresionat. Totuși ai căzut în cursă. Ți mai amintești de barul în care ai sărutat-o pe Miriam? În realitate, m-ai sărutat pe mine, Sinclair!

Am clătinat din cap.

— Nu mă poți convinge, pentru că nu stă în firea ta să ai pasiuni pământești!

Asmodina a făcut o grimasă. Nu suporta deloc când era contrazisă.

— În orice caz, Miriam te-a atras în capcană. În asemenea cazuri nu este nevoie ca șoricelul să roadă ața, ci e suficient să-l momești cu mirosuri ispititoare până când își vâra singur gâtul în laț.

— Trebuie să-ți meargă tare prost dacă, pentru a mă prinde, te-ai ostenit să prefaci în ruină și cenușă un oraș întreg, să sacrifici nenumărați oameni... Pur și simplu, ești de plâns, Asmodina! Mai mult nu pot și nu vreau să spun. Recurgi la mijloace care nu au nicio legătură cu succesul. Aș fi venit de bunăvoie, dacă aș fi știut calea către tine. Nu cu mult timp în urmă, am fost în lumea morților și l-am întâlnit pe Destero, călăul tău. Atunci, din păcate, el mi-a scăpat...

— Iar acum nu îi vei scăpa tu lui!

— Se poate.

Ea și-a ridicat brațul drept și mi-a arătat pumnul.

— Sinclair, vânător de fantome, numai din cauza ta am făcut toate astea! Am creat strigoii, am

distrus un oraș, dar nimeni nu va ști nimic, pentru că am reușit să opresc timpul!

— Cum?!

A început să râdă cu poftă când mi-a văzut expresia contrariată. Eram perplex. Asmodina manevrase timpul, oprindu-l cu metode magice; asta însemna, deci, că activitățile normale erau încremenite. Londra era și nu era distrusă. Iluzia nefastă se înstăpânise peste toate. Printr-un ciudat joc al sorții, eu puteam să lupt împotriva persoanelor care ajunseseră în alt timp. Dacă le omoram, piereau definitiv ca și cum n-ar fi existat niciodată, dar ceilalți, care erau îngropați sub dărâmături, în realitate trăiau. Erau morți numai în perioada timpului magic.

În atari condiții, era posibil ca Suko și Shao să mai fie în viață. Totodată, mi se clarifica și un alt mister: prietenii mei nu mă recunoscuseră deoarece existența lor se derula, la acel moment, pe alte coordonate temporale.

Mi-am amintit din nou de ceasurile mele. La dracu', ele se opriseră la ora cinci dimineața. Pesemne atunci luase naștere tunelul timpului. La acea oră lovise Asmodina. Într-adevăr, evenimentele mi-ar fi părut greu de înțeles și de crezut, dacă nu le-aș fi trăit eu însumi...

Am râsuflat adânc.

— Știu ce se petrece în capul tău, vânătorule de fantome! a rânjit fiica diavolului. Îmi închipui că ești cam dezorientat, dar poți fi sigur că te mai așteaptă și alte încercări. Te-am ademenit încoace și mă voi bucura din plin de chinurile tale. Și, fără îndoială, va fi un spectacol de toată frumusețea.

Judecătorul s-a aplecat spre Asmodina și i-a șoptit ceva. Fiica diavolului a dat din cap.

— Da, ai dreptate. Trebuie s-o fac!

— Ce anume? am întrebat.

— Voi readuce timpul pe făgașul lui normal, dar nu pentru a-ți face ție pe plac, ci din alte motive. Altfel i-aș pune în pericol pe Tod și liga sa neagră,

iar asta nu vreau să se întâmple în niciun caz. Dar atunci tu vei fi deja mort, vânătorule de fantome!

S-a răsucit puțin și a făcut un semn către arătările care o înconjurau. Acestea s-au dat înapoi, lăsând liber un culoar. Asmodina a strigat râzând:

— Ți-am pregătit o surpriză deosebit de plăcută. Sunt aici doi oameni care înseamnă foarte mult pentru tine... Veniți încoace!

Din stânga culoarului s-au desprins doi zombi. La început, nu i-am putut recunoaște, dar apoi am văzut că erau un bărbat și o femeie.

O femeie cu părul lung. O chinezoaică. Spre mine se îndrepta Shao, iar la un pas în urma ei venea Suko, prietenul, și partenerul meu.

Ceea ce am simțit în acel moment este greu de descris. Totul era atât de copleșitor, atât de straniu, încât genunchii mi s-au înmuiat, iar frica mi-a tăiat suflarea. Cele două ființe dragi inimii mele fuseseră preschimbate în strigoi!

Asmodina oprise timpul, în Londra totul decurgea de fapt normal, iar dacă tunelul magic dispărea, nimeni nu își mai putea aminti de nimic. Sau, totuși, mă înșelam?

Ceea ce se întâmpla acum nu era real? Îl eliminasem pe Punky, iar el nu avea să mai fie trezit la viață. La fel urma să se întâmple cu Suko și Shao. Dacă Asmodina îi va ațâța împotriva mea și își vor asculta pornirea, nu-mi rămânea altceva de făcut decât să-i lichidez. Trebuia să-mi omor propriii prieteni! Era o idee care mă scotea din minți.

Bineînțeles, Asmodina se distra. Se bucura de oroarea pe care o simțeam. Știa, totodată, că îi ghicisem planurile, totuși a spus:

— Da, John Sinclair! Situația devine critică pentru tine, prietene! Planul meu se apropie de sfârșit. Iar tu vei juca rolul principal...

— Ce ai de gând?

Cunoșteam deja răspunsul, dar voiam să-l mai aud o dată de la ea.

— Vei muri de mâna prietenilor tăi. Voi asista la confruntare, să văd cum te descurci. Dacă totuși vei câștiga, va fi numai un succes de palmares, nu mai mult. Nu ai nicio șansă să scapi teafăr de aici. Suntem prea mulți. Te vom nimici! Nu îmi mai poți smulge victoria, vânător de fantome!

Totul demonstra că avea dreptate. Da, Asmodina nu mai voia să-i scape ocazia. Era neînduplecată și ținea prea multe atuuri în mână.

M-am uitat la Shao și Suko. Amândoi se opriseră și priveau la stăpâna lor. Fiica diavolului a bătut din palme.

— Să înceapă lupta! Vreau să-l văd pe Sinclair mort la picioarele mele!

Imediat, Destero s-a clintit din loc. Involuntar, m-am ferit, pentru că am crezut că voia să se îndrepte împotriva mea. Dar el a pășit către chinez și, deosebit de ceremonios, i-a înmănat sabia sa de călău. Suko a luat-o. Ținea arma în mâna dreaptă. S-a întors apoi încet, căutându-și adversarul.

M-a privit. Nu era nevoie să meargă mai departe. Mă găsisese. A dat din cap și s-a pus în mișcare...

* * *

În vremea aceasta, Myxin rămăsese în umbră. El ar fi putut deschide ușa și intra în imperiul din spatele ei, dar astfel soarta lui ar fi fost pecetluită.

Micul vrăjitor și-a iscodit mintea, căutând o soluție pentru a-și salva prietenul și curând a ajuns la o concluzie: trebuia să încerce să-l elibereze, prin concentrare maximă, deoarece capacitățile sale telepatice renăscuseră. Poate că astfel reușea să-i anihileze pe agresori.

Myxin s-a așezat în fața ușii, în poziția de reculegere, și-a coborât pleoapele și s-a adâncit în sine însuși, concentrându-se totodată în direcția dorită. A observat cum lumea din jurul lui dispare. Toate gândurile i se risipiseră, influențele străine dispăruseră. Pentru el conta numai un singur lucru: salvarea lui John Sinclair.

Deodată, Myxin a avut senzația că se ridică de la pământ, că plutește și alunecă într-un univers al frigului perpetuu, unde domnește Haosul. Iar punctul central al acestui univers era o femeie.

Asmodina!

Figura ei apărea perfect conturată din întunecimea groaznică a hăului. Zâmbetul crud îi flutura pe buze, ochii priveau reci și necruțători, ca și cum ar fi vrut să atragă la sine sufletele tuturor oamenilor.

Myxin simțea răutatea care emana din acești ochi și care amenința să-i copleșească spiritul. A încercat cu disperare să-i pună stavilă, dar strădaniile lui erau sortite eșecului.

Micul vrăjitor a scos un geamăt, fața schimonosindu-i-se într-un rictus oribil. S-a aplecat încet într-o parte și, pe nepusă-masă, a căzut la pământ și a rămas nemișcat. Era golit sufletește, lipsindu-i puterea de a continua.

Avea nevoie de un răgaz. Încet-încet, imaginea a dispărut din fața ochilor săi. Chipul cel uriaș s-a retras, gândurile străine s-au șters și lumea înconjurătoare a reapărut treptat.

Și-a revenit cu greu. A văzut ușa, apoi și-a amintit că era în spital. S-a ridicat șovăind în capul oaselor. Își simțea creierul amuțit, ca și cum nu ar mai fi existat.

Micul vrăjitor își propusese un lucru prea mare. Prin încercarea sa disperată, el voise să o învingă pe Asmodina, să o distrugă spiritual, dar se suprasolicitase, și prin asta pierduse.

Dar, totodată, era conștient de faptul că șansele lui John Sinclair erau infime. Să scapi din acest infern era un lucru imposibil. În lumea ei, Asmodina era, practic, invincibilă. Iar moartea lui Sinclair ar fi însemnat victoria definitivă a forțelor întunericului.

Ce era de făcut?

Myxin s-a pregătit pentru un nou avânt. Poate totuși exista o cale de ieșire din impas. Trebuia să

încerce să se apropie de Miriam. Ea nu era atât de puternică precum Asmodina. Spiritul îi fusese luat în stăpânire de fiica diavolului, dar desigur că o frântură din personalitatea ei supraviețuise. Și această conștiință de sine voia el să o activeze.

În același timp, trebuia să intre în legătură cu John Sinclair. Voia să-i transmită o informație mentală, astfel ca John să participe la lupta pe care o începea. O încercare periculoasă și riscantă, dar era singura posibilitate de a o birui pe Asmodina.

Myxin și-a reluat poziția de reculegere. S-a destins și și-a întins antenele spirituale spre persoanele care se aflau în spatele ușii...

* * *

Eram într-o dilemă groaznică.

Desigur că nimeni nu mă împiedica să-mi folosesc pistolul Beretta, dar astfel mi-aș fi omorât prietenul. Poate mai aveam totuși o șansă să-i salvez.

Pe de altă parte, chinezul era obsedat de ideea de a mă ucide. Devenise o bestie setoasă de sânge, iar viața mea atârna acum de un fir de păr.

Și Suko s-a apropiat. Nu mai mergea atât de suplu ca înainte. Se părea că îi este greu să se țină pe picioare și avea mișcări legănate. Chipul său era complet desfigurat datorită ochilor dați peste cap, gura îi era pe jumătate deschisă și din ea i se scurgea salivă.

În mâna dreaptă ținea sabia. Era o armă primejdioasă, cu lama lungă și lată, făurită în focul infernului. Victime fără număr își găsiseră sfârșitul sub tăișul necruțător.

Toți priveau în tăcere. Asmodina s-a mișcat pe tronul de piatră și s-a aplecat puțin înainte. Ochii îi străluceau. Abia aștepta să mă vadă zăcând mort la picioarele ei. Destero fremăta de nerăbdare. Maddox își deschisese cartea și citea din ea. Zombii așteptau un ordin de la stăpâna lor.

Chinezul mânua sabia ca și cum niciodată nu ar fi făcut altceva în viața lui. Mișcările,

neîndemânatice la început, au devenit mai mlădioase. Știa să-și folosească bine brațele.

Prima lovitură am evitat-o fără probleme. Fusesse numai de hărțuială, de încercare, dar fusesse dată cu forță. Auzisem şuieratul lamei, când ea despicase aerul, și acest sunet nu lăsa nicio îndoială că Suko era pregătit să mă omoare.

Brațul. Său drept a coborât din nou cu o mișcare rapidă. Am alunecat înapoi, m-am aplecat într-o parte și automatul mi-a căzut de pe umăr. L-am prins cu amândouă mâinile,

Suko a lovit cu putere. Am ridicat brațele și am auzit zăngănitul lamei pe automat. Au sărit scânteii. A trebuit să-l țin strâns, pentru că forța izbiturii mi l-ar fi smuls din mâini. Involuntar, am făcut un pas înapoi și am auzit ceata de zombi murmurând.

Apoi, din întoarcere, Suko a lovit din nou. A fost o acțiune perfidă. M-am aplecat fulgerător, astfel că tăișul mi-a trecut pe deasupra capului. M-am ridicat, am făcut un salt și am lovit la rândul meu.

Teava armei l-a nimerit pe Suko la gât, dezechilibrându-l. Chinezul a căzut ca un bolovan. Mâna mea dreaptă a lăsat automatul și a apucat pistolul Beretta.

În clipa următoare m-am răzgândit, iar Asmodinei i s-a oprit râsul în gât. Nu, nu voiam să-i fac plăcerea de a--mi omori prietenul!

Între timp, el se întorsese pe o parte, ridicându-se. Am reacționat imediat, pocnindu-l din nou. Mă durea faptul că îl lovesc, dar nu aveam de ales, căci Suko voia cu orice chip să-mi vină de hac. Mintea lui o luase razna, metamorfozându-l într-o mașină programată să ucidă.

Suko s-a prăbușit din nou. Am aruncat pistolul automat și l-am atacat cu mâinile goale în intenția de a-i smulge sabia. Însă pentru prima dată am încasat-o și eu. Chinezul a făcut o rotație pe loc, și-a forfecat picioarele și m-a atins puternic în genunchi. M-am frânt în două. El a râs, s-a săltat

de jos mai repede decât mă așteptam și a apucat arma.

M-am aruncat într-o parte.. Lama a şuierat pe lângă mine și s-a înfipt în pământ. Chinezul a ridicat-o din nou și a revenit.

Era deasupra mea. Brațele îi erau ușor date pe spate, degetele țineau strâns mânerul sabiei... Pentru o fracțiune de secundă m-a cuprins o frică de moarte.

Suko a ezitat o clipă. Și nu am lăsat să-mi scape această minimă șansă. M-am rostogolit și, cu un avânt neașteptat, am reușit să apuc pistolul automat. L-am înălțat cu iuțeală deasupra capului.

Sabia a spintecat aerul și a întâlnit scrâșnind țeava armei. Mi-am aruncat picioarele înainte, vrând să-l nimeresc pe Suko, dar acesta a făcut o eschivă.

Revenind în poziție normală, m-am clătinat și am tras adânc aer în piept. Drace, ultimul atac mă pusese la grea încercare. Putusem să-l parez la timp, dar mâinile îmi tremurau, genunchii mi se muiaseră.

Respiram cu dificultate, în timp ce Suko devenea din ce în ce mai înverșunat. Automatul mi se părea al naibii de greu și ispita de a termina totul cu un glonte din Beretta mă atrăgea tot mai mult.

Chinezul ținea acum sabia lui Destero cu amândouă mâinile; o mișca la stânga și la dreapta, o ridica deasupra capului și lovea. Loviturile veneau din amândouă părțile, rapide și puternice, astfel că îmi era din ce în ce mai greu să le evit. Odată și odată, trebuia să nimerescă. Și atunci...

În timp ce mă eschivam, mă gândeam cu febrilitate. Și, brusc, în mintea mea s-a ivit o idee disperată – ideea, de a juca totul pe o singură carte. Și aceasta se numea Asmodina.

Deși Suko mă ataca, voiam să încerc s-o iau prin surprindere și s-o fac inofensivă pe fiica diavolului. Dar pentru asta trebuia să ajung în

apropierea ei. Mă găseam în acea clipă în dreapta jilțului. Strigoii se vedeau nevoiți să lărgească cercul dacă nu voiau să fie nimeriți, pentru că loviturile lui Suko treceau adesea foarte aproape de fețele lor puhave.

Mi-am concentrat și mai mult atenția asupra adversarului meu. Suko mânua sabia cu măiestrie, ea abătându-se asupra mea de sus în jos.

M-am aruncat într-o parte, m-am lăsat la pământ, m-am dat peste cap și am revenit în picioare, dar în așa fel încât să fiu mai aproape de Asmodina.

Chinezul a fost silit să se întoarcă. Înainte de a-și încerca următoarea lovitură, am acționat. Patru, cel mult cinci pași mă mai despărțeau de scaunul de piatră pe care stătea fiica diavolului. Am parcurs distanța iute ca gândul, dar n-am ajuns până la țintă. Cineva a intervenit...

Shao!

Până atunci, stătuse în expectativă. Dar văzând că Suko nu reușea să mă lichideze și că eu voiam să mă apropii de stăpâna ei, sărise înainte, barându-mi calea.

Am vrut s-o ocolesc, dar Shao nu s-a lăsat păcălită. Mi-a pus piedică, eu m-am poticnit și am căzut la pământ lângă tronul de piatră.

Asmodina, alias Miriam di Carlo, a râs. A ridicat un picior și m-a lovit. Vârful pantofului m-a nimerit în șale. M-am strâmbat de durere și m-am întors pe spate. Apoi ordinul a plesnit ca un bici:

— Stai acolo!

Am rămas nemișcat. Suko s-a apropiat ca un tăvălug. Trupul său îmi părea mai mare, mai puternic, ca al unui uriaș fioros.

S-a oprit lângă mine. Mâna stângă mi s-a încheștat pe pistol, cea dreaptă pe piept. Cu ochii dilatați l-am privit pe chinez în față.

Suko a înălțat sabia!

Cu coada ochiului am observat o mișcare. Doi zombi aduseseră o bancă de piatră și o puseseră

lângă tronul Asmodinei. Nu era greu de ghicit ce va urma.

Destero s-a aplecat fulgerător, m-a luat pe sus și, înainte de a putea face vreo mișcare, m-a trântit pe piatra de execuție. Am aterizat pe piept și durerea m-a săgetat până în umeri și gât.

Atunci am auzit porunca. Asmodina a strigat:

— Călău, lovește! Omoară-l pe vânătorul de fantome John Sinclair!

Și Suko a ridicat sabia, pentru a-i tăia capul celui mai bun prieten al său...

* * *

Dar nu, nu puteam să mor așa prosteste! Trebuia cu orice chip să-mi joc ultima carte, iar pentru asta nu exista decât o unică soluție: activarea la maximum a câmpului meu energetic. Era o armă cu două tăișuri, dar n-aveam încotro, clipele îmi erau numărate. Am invocat mantra supremă și am plonjat în străfundurile sufletului meu. În spatele pleoapelor se învolburau valuri violacee, tăcute, amenințătoare, târându-mă cu ele în vârtoarea din adâncuri. Concentrarea devenea din ce în ce mai dureroasă. Totuși, era necesar să merg și mai departe, cu orice risc.

Deodată am perceput un gând străin. Întâi timid, apoi din ce în ce mai puternic. Cu o tresărire de inimă, l-am recunoscut: era Myxin. Micul magician se străduia din răputeri să-mi vină în ajutor. În alte condiții, aș fi răsuflat ușurat. Oricum, sorții de izbândă creșteau considerabil. Dacă și el își puna în valoare energia latentă, atunci, prin cumulare, puteam realiza un scut protector împotriva forțelor distructive. Am făcut un ultim efort de concentrare. În creier mi s-a declanșat un fulger orbitor și tot trupul mi s-a sfârtecat parcă de o explozie. Am simțit că mă prăvălesc și că mă înalț totodată.

Apoi am auzit țipetele. De ură, de teroare, de neputință...

Am deschis ochii. Ceea ce am văzut m-a umplut de uimire: stăteam în picioare pe piatra de osândă, iar în jurul meu apăruse o aură strălucitoare. Zombii se retrăgeau înspăimântați. Treptat-treptat, lumina protectoare se extindea, cuprinzând acum și sabia. Lama a început să se topească. Metalul negru curgea la pământ și se răcea sfârâind. Dacă prietenul meu intra în raza de acțiune a aurei era definitiv pierdut.

— Suko, aruncă sabia! am urlat.

Chinezul m-a ascultat instinctiv. Arma i-a alunecat din mână, iar el a făcut un salt înapoi.

Venise timpul să mă ocup de Asmodina. Ea se ridicase din jilțul de piatră și se retrăsese câțiva pași, cu chipul schimonosit de ură. Fără să mai stau pe gânduri, m-am aruncat asupra ei, cu intenția de a o apuca de coarne: șocul energetic ar fi paralizat-o pentru o vreme.

Dar fiica diavolului și-a folosit magia. Brațul meu drept a înțepenit dintr-o dată în aer. Totodată, am recepționat și mesajul lui Myxin: încă puțin, și ajungea la limita puterilor sale. Trebuia să mă pregătesc pentru un ultim efort. Aura începea să-și piardă din strălucire.

Nici Asmodina însă nu mai era aceeași. Din cauză că se folosea de un trup străin? Sau energia degajată de mine își făcuse efectul? Oricum, forța ei scăzuse considerabil. Totuși, și-a repezit mâinile spre gâtul meu, încercând să mă sugrume.

Am vrut să o lovesc, dar pumnul meu a întâlnit parcă un zici. Apoi cineva m-a tras de umăr, m-a întors și am fost împins cu putere. M-am rostogolit ca o pisică și m-am pregătit să sar în picioare, când am auzit:

— Ascultă, te-ai țicnit? Ce-i cu tine?

Am deschis ochii. În fața mea stătea Suko, ținând-o de umeri pe Shao. Și amândoi erau complet normali.

Nu-mi reveneam din uimire. Un vânt rece de toamnă îmi răscolea părul și îmi usca sudoarea de

pe față. Am oftat din greu. Suko mi-a întins mâna.

— Ridică-te, John!

I-am acceptat cu bucurie ajutorul. Am întrebat:

— Unde suntem?

Chinezul a ridicat din umeri.

M-am întors să văd unde mă aflu. Era încă întuneric, dar primele stele începeau să pălească. În apropiere se auzeau zgomotele mașinilor. Cunoșteam această atmosferă specifică din preajma ivirii zorilor. L-am întrebat pe prietenul meu:

— De fapt, cât este ceasul?

— Cinci dimineața!

Atunci mi-am reamintit totul. La ora asta, prin intervenția Asmodinei, se formase tunelul timpului. Intrasem în viitoarea evenimentelor nefirești, nimeni nu mă recunoscuse, trăisem pieirea Londrei, o întâlnisem pe Miriam di Carlo, fusesem atras într-o cursă și condamnat la moarte.

Suko urma să mă omoare. L-am privit lung, cu o oarecare compătimire.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, ai vrut doar să-mi tai capul! i-am răspuns sarcastic.

Chinezul a zâmbit.

— Asta mi-o doresc mereu, ca să-ți tacă odată gura, dar apoi îmi spun că și creaturi ca tine au dreptul să trăiască!

— Ai vrut într-adevăr să mă omori!

Când Suko mi-a văzut expresia serioasă, și-a dat seama că nu glumeam.

— Ce s-a întâmplat în realitate, John?

— Lasă-mă să-mi trag sufletul. Mergem în altă parte. Poate mai este vreun bar deschis...

— Okay! O iei și pe ea?

— Pe cine?

— Pe tânăra de colo.

Lângă un pom, am zărit-o pe Miriam di Carlo, stingheră și zgribulită. Cerule, o uitasem cu

desăvârșire! Am fugit spre ea și am luat-o de mână.

— Haide!

Miriam a dat numai din cap, apoi l-a lăsat pe umărul meu. În aparență, arăta normal. Dar nu puteam ști ce modificări urmau să survină în sufletul ei, după cele întâmplate. M-a întrebat încet:

— Știi unde suntem, John?

— Nu.

— În Soho. Lângă spitalul St. Michael. Iar clădirea este neatinsă...

* * *

Am găsit un bar deschis. Patronul era cam morocănos, dar ne-a pus două căni mari cu cafea pe măsuța rotundă, după care și-a văzut de treburile lui.

Am istorisit în liniște întreaga aventură. Suko și Shao refuzau să creadă că deveniseră zombi, dar Miriam îmi era martoră. Pe chipurile lor citeam rând pe rând uimirea și teroarea, nedumerirea și scepticismul. Desigur, povestea noastră părea incredibilă. Între două înghițituri de cafea, Suko m-a întrebat:

— Atunci, casele în ruine, mașinile distruse... Ce s-a ales de ele?

— Pentru ceilalți oameni, dezastrul nici n-a avut loc. Clădirile sunt în picioare, mașina o voi găsi intactă, iar avionul va ateriza normal. Nimic nu s-a întâmplat în timpul real.

— Și totuși, era cât pe ce să mori!

— Fără doar și poate!

— De fapt, ce te-a salvat?

— Nu i-aș dori nimănui să repete încercarea. Experiența cu activarea câmpului energetic putea să-mi fie fatală. Spre norocul meu, Myxin se afla prin apropiere și mi-a fost de mare ajutor. Unindu-ne energiile am reușit s-o izgonim pe Asmodina, care pusese stăpânire pe Miriam...

Am plătit și am ieșit tuspătru. Afară, am avut surpriza să-l zăresc pe celălalt trotuar pe Myxin. Ne-a făcut semn cu mâna și a dispărut.

Londra se trezea. Acest oraș minunat de pe Tamisa se pregătea să pășească într-o nouă zi trepidantă. Nu existau ruine, nici groază, nici teamă. Visul cel rău se risipise definitiv. Iar bucuria mea nu cunoștea margini.

* * *

O oră mai târziu, am ajuns la Scotland Yard. Portarul și colegii mi-au adresat salutul obișnuit. În mod sigur însă s-au mirat oarecum de buna mea dispoziție când i-am întrebat cum le mai merge.

Ceasul meu era pe birou, în perfectă stare de funcționare. Apoi am auzit pași: venea Glenda Perkins. Am sărit în sus și i-am ieșit în întâmpinare. A făcut ochii mari și a zâmbit.

— Ei, ei, ce s-a întâmplat, John?

— Mă bucur că ai apărut!

Apoi m-am aplecat și i-am dat o sărutare. Glenda s-a clătinat și a suflat din greu, uitându-se apoi speriată în jur. Nu, nimeni nu ne văzuse. A șoptit înroșindu-se:

— Inspector șef John Sinclair, doriți mereu să vă salutați astfel secretara?

— Numai în anumite zile.

— Și care sunt acele zile?

Asta, scumpa mea Glenda, urmează s-o stabilim cât de curând...

SFÂRȘIT

